

26.11

Mùa tri ân 2011

Thực hiện: BAN TỔ CHỨC NGÀY HỘI TRI ÂN THẦY CÔ - 2011
Nhóm biên tập: THÁI LOAN, KIM THANH, LÊ HÒA, VĂN THỂ
Họa sĩ trình bày: THANH TÙNG

Lời ngỏ

Tháng 11- Mùa Tạ ơn - Mùa Tri ân Thầy Cô - ngày hạnh ngộ của Thầy trò một thuở dưới mái trường Q thân yêu nhiều thương nhớ. Hãy trân trọng từng khoảnh khắc được vui vầy bên Thầy cô bè bạn.

Vốn thời gian của chúng ta ngày càng vơi dần, cũng là lúc những kỷ niệm ùa về, tràn đầy... Vì thế mà sự có mặt của đặc san mini này như là những thước phim quay chậm mà mỗi tác giả gửi gắm tâm tư, tình cảm, những hoài niệm của một thời áo trắng học trò, của những năm tháng tuy đã qua đi nhưng vẫn luôn đậm nét mỗi khi nhớ về. Ở đặc san online này, chúng ta cũng sẽ được đọc những tin tức cập nhật của tiến trình chuẩn bị cho ngày lễ hội Thầy cô qua những đoản văn ngắn, và những dòng thơ vui, bên cạnh đó, chúng ta cũng sẽ được ngắm lại dung nhan của Thầy cô và các bạn qua những tấm hình đã ngả màu theo thời gian, đã phai mờ, nhưng vẫn luôn mới nguyên của thuở học trò trắng trong tinh khiết.

Đặc san TATC năm nay chỉ ở dạng "mini", nhưng hy vọng đây sẽ là món quà nhỏ gói ghém thân tình và lòng thành kính đến Thầy cô và các bạn

Lời ngỏ...

Có phải mùa đông về không em?
Mùa Tạ Ơn... mùa tim hát hỉ hoan
Mùa gặp lại Thầy xưa... Bạn cũ
Mùa đợi trông... những nụ cười ngoan

Vậy đó! thời gian không ngừng lại
Nối dài tay tim thương nhớ Trường xưa
Vậy đó! rộn ràng chờ tíu tít
Thầy Cô ơi, nhớ mấy cho vừa

Và như thế, lời có dài đến mấy
Cũng làm sao tỏ hết dạ TRI ÂN
Và như thế, từng bừng ta vẫn thấy
Cũng chẳng thể đong hết mọi tình thân...

Nên một chút, một chút thôi ghi lại
Gom ở đây, đặc san online
Để mai một đường trần rong ruổi
Cửa sổ mở ra... sẽ thấy Cô Thầy

...Và kết...

Cám ơn bạn đã chung tay
Cám ơn vẫn nhớ ngày này : TRI ÂN
Cám ơn hết mọi tình thân
Người còn... người mất... vẫn gần, trong Q.

**BAN BIÊN TẬP ĐS
TRI ÂN THẦY CÔ 2011**

Mừng lễ Tri ân 2011

Bạn bè khắp chốn hướng về đây
Mong sao đền đáp ơn Cô Thầy
Chung lo Tri Ân trong đoàn kết
Các khối Q. mình tiếng thơm lây

Gặp lại Thầy Cô thương biết bao
Còn đâu bóng dáng thuở hôm nào
Bảng đen phấn trắng từng dạy dỗ
Năm tháng miệt mài tuổi gầy hao
Dâng lời tưởng niệm Quý Cô Thầy
Từ cõi Bình An hướng về đây
Tri Ân hội ngộ cùng nâng chén
Chia sẻ niềm niềm vui buổi sum vầy

Thầy trò xa cách, biết tìm đâu
Hôm nay gặp gỡ tóc bạc mầu
Thời gian gần gũi thêm quý báu
Quyết giữ nghĩa tình thật bền lâu...

KT75

Ngày 10 /tháng 10/2011

Nhớ công ơn Thầy Cô

Thu vàng lá vẫn trên cây
Rủ nhau ta hãy về đây sum vầy
Chờ bao lâu đến ngày nay
Thầy cô gặp lại, lòng này xiết bao
Trong lòng vui sướng làm sao
Thầy xưa bạn cũ, xôn xao hỏi chào
Cho nhau giây phút ngọt ngào
Quên đi những nỗi lao đao ngày thường
Kỷ niệm xưa cũ vẫn vương
Dẫu giờ đây tóc điểm sương bụi trần
Thầy Cô: con nguyện tri ân
Đã cho con những ân cần tuổi xanh
Chúng con xin giữ trọn tình
Nhớ Thầy Cô rất tâm thành ngày qua

Hôm nay tâm sự thiết tha
Mai dù xa cách, lòng ta nhớ về

ĐỖ HUYỀN (DK)

Tri ân Thầy Cô

Còn nhớ thương nào nữa hơn không?
Buổi chiều nhìn lá rụng ngoài song
Tôi đếm thời gian qua trang lịch
Từng một, rồi hai, rồi vạn lần...

Bao nhiêu xa cách, bấy nhiêu buồn
Bạn bè lưu lạc, đũa mỗi phương
Hai sáu tháng mười một hội ngộ
Ơn nghĩa thầy cô cho vẹn toàn

Lời thầy cô tôi vẫn ghi lòng:
"Này con, hãy nhớ kỹ nghe không
Đi đâu rồi cũng về nguồn cội,
Làm chi cũng nhớ đến giống giống."

Phải con QGNT không?
Thầy cô khuyên con ráng vuông tròn
Trường xưa, lớp cũ dù xa cách
Tình nghĩa thầy trò vẫn keo sơn.

Có phải con người Việt Nam không?
Mang trong tim giòng máu Lạc Hồng
Đừng để hổ danh cùng non nước,
Đừng làm tủi thẹn đến tổ tông...."

Lời thầy cô con nguyện ghi lòng.

HIÊN HUYỀN

Ơn Thầy Cô

CHÚC Cô Thầy suốt tháng ngày
MỪNG cho sức khỏe tràn đầy tốt xinh
NGÀY xưa vẫn nhớ đĩnh ninh
LỄ nghi phép tắc dạy trình dạy thưa
TRI tâm lời dặn sớm trưa
ÂN Thầy Cô khắc ghi, chưa báo đền
THẤY dạy ngay chính trung trinh
CÔ răn nề nếp đoan trang mọi bề
HAI từ "ơn nghĩa" trọng thể
NGÀN năm son sắt tụ về hôm nay
KHÔNG mơ trả được Ơn Thầy
TRĂM lần vẫn muốn sống ngày xa xưa
MUỒI hai năm... sách đèn thừa
MỘT đời con nhớ "người đưa đò" đời
KÍNH chúc Thầy Cô vạn lời
CHÚC vui, chúc khỏe, ngời ngời phúc ân
THẤY xưa đã rất ân cần
CÔ xưa đã vẹn muôn phần nâng niu
AN Khang - Hạnh Phúc - Thương Yêu
LÀNH tâm nhàn nhã, muôn điều tốt tươi

MINH NGUYỄN

Ơn Thầy

Vầng trăng dịu tỏa sáng trời đêm
Vạn vật nhờ trăng bớt ưu phiền
Người người vui hưởng vầng trăng sáng
Trăng vẫn dịu dàng ngát hương đêm

Kiếp tằm nên lặng lẽ nhả tơ
Từng ngày, từng tháng lại từng giờ
Dệt nên cho đời bao gấm vóc
Kiếp tằm vẫn lặng lẽ nhả tơ

Người lái đò đưa khách qua sông
Mang theo bao hoài bão trong lòng
Rời bến khách đi không ngoảnh lại
Lái đò lại đón khách qua sông

Một ngày, những người khách năm xưa
Hội ngộ cùng nhau nơi bến đò
Thành đạt, phong trần... đầy đủ cả
Hẹn về tìm lại những ngày thơ

Người lái đò xưa giờ già lắm
Chân run run ra đón khách năm nào
Trí nhớ sau tháng ngày suy giảm
Nay đứng bỗng sáng chuyện ngày nao

Những khách cũ đem về từ muôn hướng
Bao thành công rực rỡ mọi sắc màu
Một niềm tôn kính xin dâng tặng
Ơn Thầy ghi khắc mãi ngàn sau...

ÁNH NGUYỆT QTH (10.2011)

Vọng lời tri ân

Vang vẳng mùa tri ân
Có ánh của ban mai diu dịu
Xiên qua lớp năm nào
Chiếc bục nâng con lên
Bên thầy, bảng phấn cùng con toán
Tĩnh lặng những mái đầu
Giờ văn chương triu mến
Giọng cô những vần thơ trầm bổng
Luật bằng trắc Nguyễn Du
Lời ân nghĩa còn ghi
Hóa kiếp nhân sinh làm lẽ sống
Dù phù du ban bảo
Nhánh hoa mềm vươn nhẹ
Thanh thoát lướt mình giữa bụi gai
Đón bình minh độc thoại
Cha dừng bước trong sương
Mẹ quang gánh nhọc nhằn đôi vai
Con đong vội thời gian
Gởi cô thầy chôn dất
Quãng đời trẻ khuôn nếp học đường
Lời nguyện cầu trả ơn
Lời cha trong tĩnh mịch
Này con, chúc cô thầy yên vui
Phúc thanh thảo an nhàn
Mẹ đừng nỗi lo âu
Nén hương lòng, mãi nguyện tình cha
Dù sương pha mái tóc

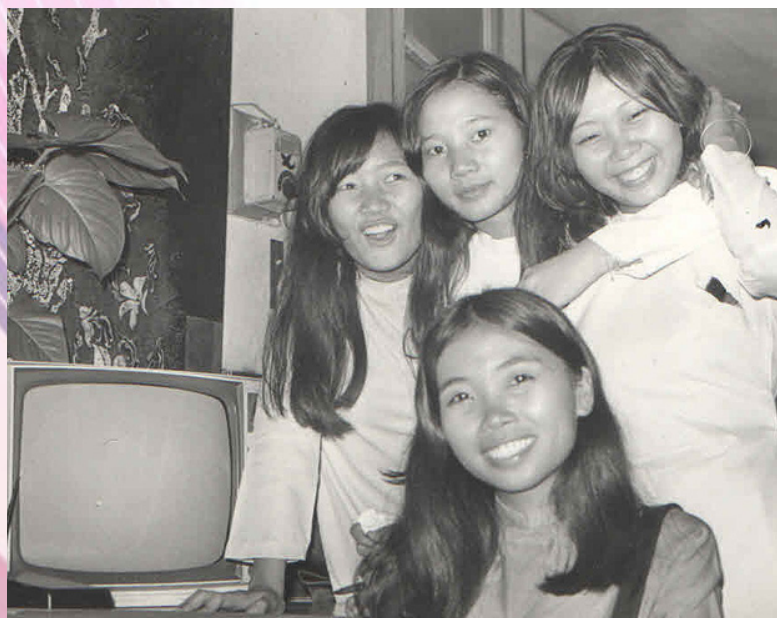
HOALE

**Kính mời Thầy
Cô và anh chị em
cùng xem những
hình ảnh được
trích từ album
ảnh của Cô giáo
Công dân Giáo
dục (Trường TH)
Nguyễn Thị Thuật.
Trước đó Cô là HS
QGNT 71. Cô đã
vong thân trong
một chuyến vượt
biển. Cô là chị ruột
của Ánh Nguyệt,
người đã góp bài
viết trong Online
TÂTC 2011 kỳ này.**

Một số hình ảnh Ngày hội và hình ảnh mới với những công việc

... TATC (2008, 2009, 2010) ... chuẩn bị cho Ngày hội TATC - 2011

Thư khuyến học

Hi BKH & các ACE khác

Đây là bức thư của cháu Trung Thu, con bạn SƠN Q75, xin chuyển đến quý vị

Riêng với cháu Trung Thu: Kết quả học tập của cháu là lời tri ân chân thành nhất đến các vị MTQ trong Gđ QGNT. Chúc cháu vững tiến và gặt nhiều thắng lợi trong tương lai.

DNA

Trung Thu chào bác

Đầu thư cháu xin gửi lời thăm hỏi sức khỏe đến bác và gia đình.

Cháu là Lê Thị Trung Thu, là con của ba Lê Xuân Sơn. Trong suốt 4 năm học vừa qua của cháu tại trường đại học, cháu đã vinh dự được nhận học bổng của Hội Cựu Học Sinh Quốc Gia Nghĩa Tử.

Tháng 10 vừa qua, cháu vừa hoàn tất chương trình học và làm lễ tốt nghiệp tại trường. Nay cháu đã có việc làm và sẽ tiếp tục học thêm trong thời gian sắp tới.

Cháu xin gửi lời cảm ơn chân thành đến bác và các bác trong Hội đã giúp đỡ cháu có được thành quả như hôm nay.

Cháu xin gửi kèm đây bằng tốt nghiệp, bằng điểm và vài tấm hình của cháu tại lễ tốt nghiệp. Kính chúc bác luôn vui và mạnh khỏe, chúc Hội ngày càng phát triển và thành công!

Kính thư,

TrungThu

Lời hay ý đẹp

Khỏe, không phải là nhấc lên Mạnh, mà là để xuống Nhẹ
Strength is NOT about HEAVY lifting, but lowering it down LIGHTLY

Kính, không phải là đối với Trên, mà là xử với Dưới
Respect is not just toward your UPPER (boss), but how to work with your LOWER (staff)

Đẹp, không phải là hút Người Vào, mà là giữ người Ở Lại
Beauty is not to PULL others toward you, but how to KEEP them with you

Xấu, không phải tại Gương Mặt, mà ở tại Cách Sống
Ugliness is not about a FACE, but it is about how one LIVES

Khéo, không phải tạo điều To, mà là làm điều Nhỏ
Tactfulness is not about BIG ACTION, but about doing a SMALL GESTURE

Hay, không phải là Ngạc Nhiên, mà là sự Thú Vị
Wonder is not about a SURPRISE, but about a FEELING

Buồn, không phải vì Bên Ngoài, mà ẩn ở Bên Trong
Sadness is not about a OUTER SURFACE, but about something HIDDEN WITHIN

DALAI LAMA

Trích từ trang *Lời hay ý đẹp* của Website TH QGNT luôn chọn lọc và cập nhật các thông tin mới từ các Đđ Q và từ các nguồn khác chuyển về.

<https://sites.google.com/site/tonghopquocgianghia-tu/luom-lat/tinh-hoa-kinh-nghiem-cuoc-dhoi>

Nỗi nhớ chiều thu

Mùa Thu lá bay

Mùa Thu với những chiếc lá đỏ vàng rơi, những chiếc lá chao mình bên song cửa, nắng gió và lá vờn nhau, cảnh sắc thật tuyệt vời, lòng người quện đắm trong Thu.

Trời đất có một chút thơ, một chút lãng mạn, mùa thu gợi nhớ thường đưa người ta về những kỷ niệm xa xưa, những nỗi nhớ bất tận, những hạnh phúc đã qua... Hạnh phúc như thuà còn trong tay mẹ.

Có những lúc
tôi thường ôm ấp mộng
và thần thờ
ngồi viết những giòng mơ
Để trong thơ
thấy lại bóng mẹ hiền
môi luôn nở và đầu bao sợi bạc...

Hơn ba mươi năm qua, tất cả đã đổi thay, nhanh như một làn
gió cuốn tuổi thơ bay tít về chân trời. Chỉ còn lại... trong tâm tưởng.
Áo trắng sân trường chùm phượng vĩ chợt ẩn hiện trong tâm trí
Chợt nhớ quá đi thôi tuổi hồng của tôi ơi...

Cho em một chút ước ao
Cho em một nửa tuổi nào ngây thơ
Cho em đi lại khoảng trời
Chiều vang tiếng guốc ngân nga sân trường

Ngân nga... có một chút gì đó ngân nga trong gió mùa Thu-
làm lòng mình chùng xuống, yên tĩnh hơn, suy nghĩ nhiều hơn và
những cái sâu kín nhất, những hình ảnh dễ thương nhất được hiện
về và tái sinh mang theo những ngậm ngùi và luyến thương.
Thầy Cô... trường lớp... bạn bè và... tuổi thơ yêu dấu

Cũng sắp đến mùa lễ tri ân Thầy Cô rồi, nơi quê nhà bạn bè
đang ráo riết chuẩn bị cho ngày hội sắp tới. Xin gửi đến các bạn
những lời chúc tốt đẹp nhất đến ngày TÂTC với những nụ cười
thơm ngát tuổi thơ, để mơ... để nói... và hơn thế nữa để cùng nhau
hướng lòng tri ân đến Thầy Cô.

Chiều bóng nắng nhẹ chỉ còn những vệt nắng yếu ớt nhưng
lòng bỗng mơ... bỗng nhớ nhiều hơn. Dư âm và kỷ niệm chợt cuốn
hút theo tuổi thơ, theo cánh diều bay về nơi đó... quê hương dấu
yêu.

*Chiều Thu mơ bóng diều bay
Chao nghiêng rớt lại... một ngày - ngày xưa
Hoàng hôn nhạt nắng lưa thưa
Tuổi thơ còn đó nắng mưa mộng đầu
Chiều thu những buổi dãi dầu
Thầy cô công khó nghe thầm thương sao
Chiều Thu ghi nhớ biết bao
Tri ân hội ngộ xôn xao tiếng cười
Ước mong Thầy mãi vui tươi
Vạn an sức khỏe - gia hưng xum vầy*

DTM

Thương Em

Thương em khắp bốn bề trời
Em luôn góp gió cho đời thơm hương
Chắt chiu ngày tháng ươm vương
Tình Q đậm nét huân chương Ông Đền

Đền em một chén tình bền
Ngũ cung ca khúc bên thềm năm xưa
Ngân nga sáo trúc sớm trưa
Múa dâng nét đẹp lòng thương giúp đời

Tình thời hoa nở quanh trời
Trống chiêng họa khúc múa vờ nét nhanh
Ý a câu hát lời thanh
Rằng em đẹp lắm hơn vành trăng trong

Trăng trong thánh thót gió hong
Ngọn đưa hoa bưởi thoảng trong sớm chiều
Tình em một nét mỹ miều
Câu ca vạn phúc tấu tiêu xuân này

Chiều chiều ngọn cỏ xuân vầy
Đóa vô thường nở chân mây cuối trời
Em như hoa đóa vô thường
Hái mây ngũ sắc Vô Thường tặng em....hi...hi..

MINH NGUYEN

Khóc Cha

Hôm nay con tưởng nhớ Cha
Nhớ vầng trán rộng chan hòa tình thương
Nhớ chiếc cầm thật nghị cương
Nhớ nụ cười sáng, nhớ đường chẻ ngôi
Nhớ Cha nói, nhớ Cha cười
Nhớ khi Mẹ giận Cha ngồi nỉ non
Nhớ Cha bồng bế các con
Nhớ đôi môi ấm Cha hôn ngày nào
Nhớ lời Cha hứa hái sao
Kết thành vương miện khi nào vu quy
Nhớ Cha ngày đó... biệt ly
Choàng tay ôm Mẹ, Cha ghì chặt con
Hẹn ngày bình lửa không còn
Cha về vỗ tiếp giấc nồng chiêm bao
.....

Mỗi lần ngồi ngắm Trời sao
Con rưng nước mắt, nghẹn ngào khóc Cha...

ÁNH NGUYỆT
QTH (10.2011)

Mơ xưa...

*lung linh áo xiêm... nhạc thơ
bay theo gió qua miền mơ
gọi nhau một thời trẩy hội
lúng liếng mắt cười ngây thơ*

*em đi tiếng hoa nhẹ ru
mênh mang sóng xô lãng du
ôm em môi thắm thơm ngát
tương tư hôn điệu ca trù*

*mơ đi... suốt trong đời ta
nhớ xưa tràn tim sóng sánh
giấc xưa rục màu lấp lánh
ru ta chìm giấc an hòa...*

KIM THANH 73

Kỷ niệm

Một ngày thăm lại nhà bạn xưa
Niềm vui tưởng hết bỗng lại òa
Ngôi nhà phong kín bao kỷ niệm
Một thời tuổi trẻ, một thời mơ

Này mẹ này chị vui chào đón
Tiếng cười vang cuối tuổi đầu non
Chuyện xưa tích cũ thi nhau kể
Chẳng thể quên dấu sông cạn đá mòn

Trong từng câu chuyện nhắc nhau nghe
Kỷ niệm cũ xưa lại quay về
Niềm vui – nước mắt đan xen lẫn
Chợt nói chợt cười như ngô nghê...

...Mặt trời hôm nay lặn thật mau
Thời gian cũng đến lúc phai màu
Rưng rưng nghèn nghẹn chào tạm biệt
Một trời kỷ niệm – một đời đau...

ÁNH NGUYỆT
QTH (10.2011)

Xứ cát

Tiến em về xứ cát
Trắng tinh như tình bạn
Trải dài, nghe biển hát
Tri kỷ vượt thời gian

Tôi biết em vẫn nhớ
Những ngày thuở ấu thơ
Hái hoa trong vườn nhật
Ngày hội ơi, đợi chờ

Xin tri ân thầy cô
Quyết giữ nghĩa tình xưa
Dù quan san cách trở
Tình chúng mình nên thơ

LEVANTHE

10/2011

Hoài niệm

Nhận lời nhắn nhủ “gắng” viết bài cho đặc san (online) ngày Tri Ân Thầy Cô...

Nhưng... viết gì bây giờ nhỉ?

Viết về ngôi trường yêu dấu ngày nào, vừa bước qua cổng đã thấy ngay một sân cỏ rộng mênh mông mà ngày nay, nghe các anh chị nói hình như đây là ngôi trường duy nhất ở thành phố mang trong lòng cả 1 sân banh...

Hay viết về cánh cổng trường cao vút, mỗi khi đứng trong sân, nhìn cánh cổng trường đóng kín như vòng tay người mẹ hiền che chở khỏi những cám dỗ xa hoa, hiểm nguy dòng đời bên ngoài mà ngày nay, mỗi lần đi ngang trường vẫn thấy thèm vô cùng một lần được hưởng lại cảm giác đó...

Hay viết về ngày đầu tiên được mặc chiếc áo dài đi học, đứng trước gương thích thú cứ cố... rướn người lên một chút để thấy mình lớn thêm 1 tí mà ngày nay, mỗi khi nghĩ lại thấy mình thật... trẻ con...

Hay viết về lần đầu tiên lạ lẫm khi được học với thật nhiều Thầy Cô khác nhau, chỉ cùng chung một điểm là Thầy Cô nào cũng rất thương yêu học trò mà ngày nay, mỗi khi nhắc đến từng người vẫn thấy trong lòng giậy lên niềm tôn kính, tri ân...

Hay viết về những trò nghịch đùa tai quái của đám học sinh với những Thầy Cô khả kính của mình mà ngày nay, mỗi khi ngồi nhắc nhớ, có những người vẫn cảm thấy áy náy, ăn năn...

Hay viết về những bữa ăn trên nhà ăn nội trú, chỉ cơm gạo đỏ, "canh toàn quốc", thịt kho, đậu xào nhưng vẫn giành nhau ăn thật ngon lành mà ngày nay, không ít người đã công nhận những bữa ăn đó đã góp phần nuôi sống bao con người...

Hay viết về những "trận thư hùng" khi có hai anh chàng nào đó... muốn chứng tỏ mình là người lớn, làm Thầy Cô đã phải hết sức nín cười khi xử phạt mà ngày nay, khi gặp lại đã có những nắm đấm được tươi cười dứ lên...

Hay viết về những trò đùa tai quái, những tờ giấy với những dòng chữ "xin hãy đánh tôi", "tôi thích bị đòn"... đã được khéo léo dán vào lưng nhau mà ngày nay, đã chuyển thành những tràng cười sảng khoái...

Hay viết về những chiếc áo dài thảnh thoảng lại bị "cột đuôi" lại với nhau mà ngày nay, khi gặp lại mới biết có đứa đã từng suýt bị đòn vì về nhà với chiếc áo dài rách ngang eo...

Hay viết về bụi dây leo chằng chịt, tối om dưới gầm nhà ăn nhưng không hiểu sao cả bọn lại đặt tên "Động hoa vàng" mà ngày nay, mỗi khi nghe đầu đó có tiếng hát cất lên "rằng xưa có

gã từ quan...” là ít nhất trong lòng 2 con bé học sinh ngày nào lại chùng xuống, ngẩn ngơ...

Hay viết về hàng cây Điệp trong sân trường, không hề dựa vào kiến thức vạn vật học, chỉ vào kiến thức... văn học, (sau lần một cuốn truyện Tuổi Hoa được phát hành), cả trường đồng loạt gọi tên “Cườm thảo vàng”... mà ngày nay, mỗi khi đi đâu, nhìn thấy cây này đều ước mơ mình có đủ thời gian để lập lại những hành động của ngày xưa: nhặt hoa về khâu thành chuỗi...

Hay viết về những cuộc tình đầu vừa chớm nụ ngày nào mà ngày nay, khi kể lại vẫn có những khuôn mặt bừng đỏ, ngượng ngùng đến tội...

Hay viết về... người chị yêu dấu, đã gắn bó cả một thời tuổi trẻ với ngôi trường dấu yêu – từ làm học trò rồi làm cô giáo – một cô giáo được biết bao học trò, đồng nghiệp quý mến, thương yêu nhưng đã phải tức tưởi lia đời khi tóc vẫn khá xanh để giờ đây, vĩnh viễn không còn được hưởng niềm hạnh phúc nhìn thấy sự thành nhân của những đứa học trò đáng yêu ngày nào...

ÁNH NGUYỆT – QTH

Bài học trung thực

Đến giờ toán, Thao lao ra vừa đến cửa thì “cốp!”, té bật trở lại, choáng váng nhưng cố gượng dậy, nó và thằng bạn ôm đầu đứng vào hàng. Đầu ong ong, mặt tái đi, nhưng Thao vẫn cố cười nên miệng méo xẹo. Từ xa, cô Nguyễn đã nở nụ cười trìu mến như mọi ngày, nụ cười làm cho Thao thấy mất cảm giác đau, nhưng mọi vật bỗng quay đảo rồi biến mất, nó nghe loáng thoáng:

- Thao, em sao vậy, hai em này đưa Thao vào lớp !

Cảm giác nóng rát ở lưng làm Thao từ từ mở mắt, tầm nhìn bị che khuất, nhưng nó biết hai bàn tay mềm mại đang bắt gió trên trán nó là của cô giáo. Nhiều tiếng lao xao:

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi !

Gương mặt hơi tròn khả ái và chiếc kính cận màu nâu của cô thật gần, Thao thấy yên tâm, nó vịn mép bàn gượng dậy, bàn tay ấm áp của cô đỡ sau lưng. Dựa vào tường, Thao mỉm cười nhìn cô như nói cảm ơn, đôi mắt cô bừng sáng và nụ cười lại nở trên môi.

Ngọc Trai cùng thầy giám thị bước vào, Thao thấy hoảng nên ngồi lại ngay ngắn như đã khỏe rồi.

Thầy giám thị nói:

- Chào cô Nguyễn, tôi đến đưa em Thao vào bệnh xá !

Thao từ từ đứng lên lí nhí:

- Thưa thầy cô, em khỏe lại rồi !

Biết học trò của mình muốn ở lại lớp, cô Nguyễn sẽ sàng:

- Cảm ơn thầy, em ấy đã khỏe lại, tôi sẽ trông chừng. Cuối giờ, tôi sẽ đưa em vào bệnh xá !

Thao thở ra nhẹ nhõm vì không bị nghỉ học giờ toán. Dáng người đậm đà thon gọn của cô Nguyễn lại nhẹ nhàng qua lại trên bảng, thỉnh thoảng liếc nhìn Thao, khiến nó càng ngồi nghiêm chăm chú nghe giảng hơn. Một thầy đến đứng chờ ở

ngoài, cô Nguyễn bước ra. Vì ngồi sát cửa nên Thao nghe rõ:

- Có danh sách chưa cô ? Thầy nói.

Một lúc sau, cô Nguyễn mới ngập ngừng:

- À... thầy... ghi giùm Lê Văn Thao và... Lê Ngọc Trai !

Thao và Ngọc Trai cùng giật mình, vậy là cô đã biết hết rồi, hai đứa nhìn nhau lo sợ. Hết giờ học, cô Nguyễn bảo:

- Thao và Ngọc Trai đi theo cô !

Cả hai cảm cú đi theo cô, nghĩ đến ba ngày cấm túc mà rầu rĩ, phải nói sao với mẹ đây, trời ạ ! Xuống hết cầu thang, cô Nguyễn rẽ trái. Sao lạ vậy? Xuống phòng giám thị rẽ phải mà, nghĩ vậy nhưng chẳng đứa nào dám nói gì, trong lòng bối rối không yên. Cô Nguyễn mãi lo suy tính gì đó, cả ba đi trong im lặng, bỏ lại sau lưng tiếng huyền áo trong giờ ra chơi. Đến bệnh xá, cô đi vào.

- À, đưa đến bệnh xá uống thuốc rồi sẽ đưa trở lại phòng giám thị sau! Thao nghĩ.

Rời bệnh xá, cô Nguyễn không về đường cũ mà đi về phía hội trường. Đến chiếc ghế đá dưới tàng cây sứ, cả ba ngồi xuống.

- Kì thi vừa rồi, hai em ngồi cùng bàn, cùng đạt điểm hai mươi nhất lớp, cô chắc chắn hai em có bài của nhau!

Cô Nguyễn ngưng nói, nhìn hai đứa dò xét. Cả hai cúi đầu bối rối, đứng tội rồi, làm sao đây.

- Cô định đưa việc này ra trước lớp, phạt hai em để làm gương, hai em muốn nói gì không?

- Xin cô tha cho em! . Ngọc Trai nói.

- Em xin lỗi cô, chúng em không dám nữa đâu. Thao tiếp.

Cô Nguyễn chậm rãi nói :

- Hai em biết lỗi, Thao lại đang bệnh, cô bỏ qua, nhưng từ nay sống trung thực nghe hai em, giúp đỡ nhau học hành nhưng đừng gian dối trong thi cử, hiểu không?

- Dạ hiểu! Thao và Ngọc Trai cùng nói.

Tự nhiên Thao thấy cô giống mẹ quá, nghiêm huấn nhưng đầy tình thương và sự độ lượng. Suy nghĩ một lúc, cô Nguyễn nói dứt khoát:

- Cô cho hai em đi thi giải toán toàn khối lớp Sáu, giúp nhau ôn bài cho tốt nghe chưa? Đến giờ học rồi, về trước đi, cô về sau!

Thao nói: "Dạ vâng !" rồi đứng bật dậy, cảm thấy mệt mỏi biến đâu mất, cảnh vật như bừng sáng, nó kéo tay Ngọc Trai chạy về trường. Không phải Thao chạy mà niềm vui sướng đẩy nó đi.

*

Buổi lễ phát thưởng cuối năm đã xong, Thao để gói phần thưởng xuống ghế đá, định mở phong bì của mẹ đỡ đầu, chợt cô tiếng nói sau lưng:

- Thao hả? Mừng em được thưởng, ngồi xuống đây chụp với cô tấm hình làm kỷ niệm!

Cô Nguyễn vừa nói vừa kéo Thao ngồi xuống. Thao cười tươi vì nhớ ra: trước đây, nó đã ngồi trên chiếc ghế đá này với tư thế là kẻ phạm lỗi.

*

Thao ghi lên sau tấm hình chụp với cô hôm phát thưởng: Cô Võ Nguyễn, dạy toán lớp 6A13, 1972.

LEVANTHE

Không đề 1

Giã từ học đường
Hai bàn tay trắng
Đi vào cuộc đời
Trắng hai bàn tay
Hôm nay gặp lại
Cô thầy ngày xưa
Nói sao cho vừa...

Thuở còn ngồi dưới mái trường
Mày tao mi tớ dễ thương quá chừng
Hôm nay gặp lại tưng bừng
Thầy trò rưng mắt, lệ mừng lòng vui
Còn hôm nay, vui hôm nay
Hãy thương nhau nhé ngày mai muộn rồi
Trò thăm cầu nguyện ông trời
Thầy cô sống khỏe tuổi đời dài thêm
Trường mình thì khác người ta
Lớp sau tiếp nối, còn ta...hết rồi
Thương nhau đi nhé bạn ơi
Thầy cô nhìn thấy cũng vui trong lòng

THANH TRƯỚC 12A1

Không đề 2

Nhất tự vi sư
Bán tự vi sư
Q G N T
Cũng như mọi người
Nhớ ngày lễ hội
Đến hẹn lại lên
Trước mừng thầy cô
Sau là gặp bạn
Gặp nhau trùng phùng
Tay bắt mặt mừng
Nước mắt rung rung
Đứa thì áo thắm
Đứa thì áo nâu
Người thì bạc râu
Mày tao mi tớ
Vui mừng hết cỡ
Ôm chằm lấy cô
Nắm chặt tay thầy
Nhớ ngày xưa ấy
Đã mấy mươi năm
VẬY mà cảm thấy
Mới như ngày nào
Cũng nắm tay nhau
Nói cười hớn hở
Quên hết giận hờn
Thương nhau hết cỡ
Đêm về trăng trở
Như thuở mới yêu
Thương biết bao nhiêu
Thời thơ mộng ấy

THANH TRƯỚC 12A1

Sắc màu...

ngày vui trời dẹt nắng vàng
ngày buồn trời đổ mưa lan tràn đời
đêm phiến cafe nâu rơi
đêm ta hò hẹn mây trời lung linh
bạn bè đỏ thắm chữ tình
biếc xanh hy vọng chúng mình gặp nhau
xám buồn chia sẻ nỗi đau
khi tim nhuộm tím âu sầu chia xa
áo xưa trắng tuổi ngọc ngà
bây giờ tóc trắng tuổi già phơi pha
chờ nghe chuông nguyện hồn ta
bao nhiêu người tiễn thật thà tiếc thương?
đoạn trường bao nỗi vấn vương
một giây rũ bỏ...
khói hương chạnh lòng!

KIMTHANH73

Cà phê sáng...

Góc quán nhỏ bình thường
Anh ngồi ôn chuyện cũ
Ngày tháng dần trôi nhanh
Mang thân phận kiếp người

Ngôi trường xưa còn đó
Màu sơn thay rêu xanh
Làm đau lòng cửa lớp
Của ngày xưa chúng mình

Em bây giờ xa lắm
Ngồi nhớ ngôi trường xưa
Cùng bạn bè chung lớp
Bật khóc nơi bàn tay

Giot cà phê nhỏ xuống
Đắng cả góc con tim
Màu đen cà phê đắng
Anh tìm ngày xưa đâu?

Anh chắc em còn nhớ
Cửa sổ lớp học kia
Những ngày xưa thơ mộng
Theo nhau suốt cuộc đời

NVH
2009

Về ngang trường xưa

vẫn đường xưa, đường xưa thay tên
vẫn trường xưa, trường xưa không quên
vẫn còn đó... góc quen kỷ niệm
sao mắt cay và thất bờ tim

đi về ngang, về ngang nơi xưa
chốn chờ nhau, nhìn nhau trong mưa
sao không khóc mà nhòe mắt ướt
sao tím buồn ngay trong nắng trưa

về ngang trường xưa
về ngang ngày cũ
đời đắm đuối... dạt trôi...
ấp ủ
kỷ niệm xưa thắp lửa cho đời
còn gặp
còn vui
hạnh ngộ êm đềm
trôi trôi
lời ru...

KIM THANH73

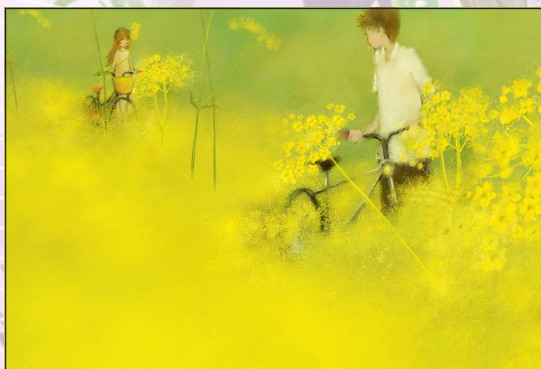
Bên đời nhau, thật gần

*phải không? hàng cây năm cũ
bên đời nhau chung bóng xạ xào
phải không? cổng trường khép mở
bên đời nhau năm tháng ra vào*

*thật gần một lời muốn nói
thật gần thêm một chút dỗi lòng nhau
để bây giờ gần lại nỗi đau
lời muốn tỏ, thật gần nhau, không tỏ....*

*bên đời gần lại bên đời
bên đời gần lại nói lời yêu thương
nhỡ rồi năm tháng dậm trường
thật gần còn lại thiên đường đời nhau....*

KIMTHANH73

Tôi bé nhỏ nên ước mơ bé nhỏ

(nguồn: trên Internet)

Con cầu Phật.....

"... phù hộ những người thân cùng bạn hữu của con mãi mãi được khỏe mạnh và hạnh phúc."

Phật nói: "Chỉ cho 4 ngày thôi".

Chú Tiểu: "Thế thì xin Phật cho họ được khỏe mạnh và hạnh phúc trong những ngày mùa xuân, những ngày mùa hè, những ngày mùa thu và những ngày mùa đông".

Phật nói: "Chỉ cho 3 ngày thôi".

Chú Tiểu: "Nếu chỉ được 3 ngày thì con xin họ được khỏe

manh và hạnh phúc trong ngày hôm qua, ngày hôm nay và ngày mai".

Phật nói: "Chỉ cho 2 ngày thôi".

Chú Tiểu: "Như vậy con xin cho họ được khỏe mạnh và hạnh phúc trọn ngày hôm nay và ngày mai".

Phật nói: "Chỉ cho 1 ngày thôi".

Chú Tiểu: "Vâng, cũng được".

Phật thắc mắc hỏi: "Như vậy là ngày nào?".

Chú Tiểu đáp : "Con xin cho họ được mạnh khỏe và hạnh phúc từng ngày".

Phật mỉm cười nói: "Tốt lắm. Những người thân và bạn hữu của con bao gồm những người nào nhận được điện thư này sẽ được khỏe mạnh và hạnh phúc mỗi ngày".

Hi cả nhà,

Nam Thanh xin mượn lời Chú tiểu cầu xin Đức Phật để gửi đến tất cả các Thầy cô, Anh chị và các bạn trong Đại gia đình nhà Q, để nếu chỉ được một ngày thì phải là ngày "được mạnh khỏe và hạnh phúc từng ngày"

Chợt nhớ lời bài hát (*... cho tôi mười ngón thiên thần, để tôi dìu người tôi yêu, dìu người không yêu và người chưa yêu...*)

Trời ạ

sao mà bao la thế?

nhỏ sạo !

sạo ư!

chẳng phải đâu

vì tham - sân - si

ta đã quá chợt nghĩ điều sinh ký tử quy

nên thắm nói

Tôi bé nhỏ nên ước mơ bé nhỏ

Mơ làm người với đúng nghĩa Trời cho

Hỉ, nộ, ái, ố một kiếp phù vân

Mong giữ lại một chân tình nhân ái.

Để ai chọn được chốn để sinh ra

vào đời sống giàu nghèo hay hiền dữ
đều là nhân duyên ở mỗi người

Cơ sự từ bàn tay đấu cơ chinh chiến
tương tàn khắp cùng chốn quê mình
để rồi "nổi da xáo thịt",
để rồi "cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi"
để rồi "nhất tướng công thành vạn cốt khô"
để rồi khi tàn cuộc bán mua
cho những việc mưu danh lợi lực
con dân nhận lấy cảnh nhà tan cửa nát
quả phụ - cô nhi khắp cả bao miền
sầu thương nhớ, ngậm ngùi tức tủi

Những người con giận mẹ đổi lòng
lại chịu đựng bao hà khắc từ cha mới
mẹ có thương nhưng quyền nào có

Run rủi ra đi với nỗi lòng cay đắng
cực tính mạng với phong ba bão tố
mong mọi việc mau đi vào quá khứ
cho cuộc sống bình yên, ấm nỗi lòng

con phương xa luôn nhớ ngày bên mẹ
những tình thân ghi mãi mãi trong lòng
nhân duyên mới mẹ không rời được
phải lênh đênh trên dòng thác lũ
mong một ngày tìm lại hương lành

Thời gian là liều thuốc tốt nhất làm quên đau khổ
cùng nhìn về một hướng tương lai
vui sống mạnh khỏe là hạnh phúc từng ngày

NAM THANH

Thầy tôi

*Kính tặng Giáo sư Công Dân HỒNG XÍ
Thân mến tặng Lớp 10B2 -75*

NHÀ TÔI

Bố tôi vĩnh viễn ra đi vào một mùa hạ, người ta gọi đó là “Mùa Hè đỏ lửa”. Tôi như con nai vàng ngơ ngác giữa dòng đời đầy rẫy khắc nghiệt, mẹ tôi một nách bảy đứa con... ra sức chèo chống!

Tôi không bao giờ quên được buổi sáng hôm ấy. Mẹ tôi, áo tang chổng còn... thơm mùi vải mới! Tôi, đầu chít khăn xô trắng toát, mẹ dắt tôi vào văn phòng Xã hội của tiểu khu. Người sỹ quan trưởng phòng là một nữ quân nhân, bà mang quân hàm đại úy, thấy hình dạng một quả phụ, một cô nhi như vậy bà đứng dậy ra tận cửa... dắt mẹ tôi vào salon và kêu người phục vụ mời nước. Tôi còn quá trẻ để nhận thức

được sâu sắc hình ảnh hai người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình, nay bình tâm ngồi nghĩ và nhớ lại, thiệt là cảm phục, trân trọng cho số phận những người phụ nữ như mẹ tôi và vị sỹ quan nữ quân nhân kia.

Đó là những gì khởi đầu cho tôi... ĐƯỢC vào trường Q, bà tất tả, hối thúc nhân viên dưới quyền hoàn thành hồ sơ, thủ tục cho mẹ con tôi trong vòng 24 giờ! – Bà nói chắc nịch, vị trung sỹ thơ ký (Nam QN) đứng nghiêm trả lời bà: - “Tuân lệnh!...” Mẹ tôi òa lên khóc! Thay vì ngỏ lời cảm ơn bà, bà ôm lấy mẹ tôi an ủi... và tôi thấy trên gương mặt... gang thép kia, trong ánh mắt bà cũng có ngấn lệ!... Giọt nước mắt đến giờ tôi mới hiểu được rằng là có rất nhiều ý nghĩa. Xin chân thành tạ ơn bà đại úy cho dù chỉ là lời cảm ơn đã quá muộn màng và chỉ thoảng theo gió. Ở tận đâu đó, xin cầu chúc cho bà cùng gia quyến được bằng an, hạnh phúc...

TRƯỜNG TÔI

Tôi đi học!

Tôi vào trường Q sau khi được dự buổi thi khả năng và được xếp lớp, hai mẹ con lò mò, lăm măm vào khu nội trú, đến đây mới biết được rằng đối tượng như tôi là rất nhiều! – Rồi cũng qua được ải... xét chọn nội trú sinh. Mẹ tôi an tâm về quê để còn lo cho... lũ em học hành như xưa!

Đêm hôm đầu tiên ở lại nội trú, tôi đã... khóc! – Tự mình tìm lấy một chỗ vắng người khóc rầm rút... nhớ bầy em, nhớ mẹ, nhớ cha, nhớ nhà... ôi! nhớ..ớ..ớ!!!... tuổi trẻ của chính tôi đã đi qua chiến tranh! và chính nó đã... cho tôi cuộc sống này!

Tôi chỉ được học tại trường có hai niên khóa, niên khóa cuối cùng trước khi trường... tan hàng cố gắng! tôi học lớp đầu tiên của đệ nhị cấp. Với bối cảnh quê hương, đất nước như vậy nên hình như những gì xảy ra chung quanh mình, tôi có cảm giác rất... vội vã, vội vã đến, vội vã đi... Học hành cũng thế.

Thế thì học làm sao vô??? – Giờ già rồi, ngồi suy gẫm mới thấy ngày đó được học cũng nhiều, chơi cũng nhiều, phá... cũng

hiều!!! nhưng rất nhớ và gần như thuộc nằm lòng bài học công dân, tiết học “Giao tế xã hội” mà nội dung của nó làm chính tôi thay đổi hẳn tác phong sinh hoạt, giao lưu trong cuộc đời mãi từ đó đến nay.

THẦY TÔI

Sau hơn 36 năm chia ly, ngày trùng phùng hội ngộ gặp lại các bạn xưa cùng lớp. Tôi hỏi cô bạn gái (giờ đã là nội, ngoại rồi...)

- Mai có nhớ thầy Hồng Xí không?

Nhíu đôi lông mày một lát, bạn à lên và nói:

- Thầy phong nhã ghê lắm! mà sao Tùng không nhớ ai mà lại nhớ chỉ thầy thôi?

Đấy, vấn đề là chỗ ấy! bao năm ăn học, rồi cuộc đời đẩy đưa... những tháng năm bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, chiến đấu để vươn lên chứ không chấp nhận bị dập vùi! biết bao là khổ ải! nhưng làm sao mà quên được bài học thầy đã dạy. Kiến thức học hành đôi khi có thể... quên, nhưng bài học NHÂN CÁCH LÀM NGƯỜI thì không thể.

Ngày ấy! Thầy phong độ lắm, tác phong nhà giáo chuyên nghiệp nổi bật làm chúng tôi còn ấn tượng đến mãi bây giờ. Áo sơ-mi chân phương, luôn luôn thắt cravat khi vào lớp. Thầy dạy trò như nói chuyện với bạn vậy, trao đổi huych toẹt! làm lũ chúng tôi thiệt thoải mái và rất thích tiết công dân, mặc dù môn này khô khan, nặng về giáo dục.

Còn nhớ có hôm thầy vào lớp, cậu học trò lém lỉnh Vĩnh Phước kêu lên:

- Ô! Thầy chưa... cạo râu!!!

Thoáng một chút bối rối trên đôi mắt, xong thầy nghiêm nghị ngay:

- Xin lỗi các em, thầy quá bận! - xong thầy quay ra khen Vĩnh Phước: -Em giỏi ghê! – Bạn đẩy cả lớp được một trận cười quá vui.

BÀI HỌC

Thầy vào lớp, lấy phấn viết lên bảng tựa đề môn học của hôm ấy, dòng chữ "GIAO TẾ XÃ HỘI", là cái quái gì nhỉ? Lũ chúng tôi thấy hơi... nặng nề rồi đây! Xong, Thầy lấy trong xách tay ra nhiều thứ học cụ lỉnh kỉnh... - Nào! Cả lớp vào bài nhé.

Thầy chia các cặp đôi nam – nam; nữ - nữ; nam – nữ, cho từng cặp lên bảng... thực hành! Chúng tôi phát hiện, a! bài học này dzui à nghe!

Đầu tiên, là thực hành cách... bonjour! Bắt tay với bạn bè cùng giới; bắt tay với bạn bè khác giới; bắt tay với bề trên; bắt tay với kẻ dưới... nội nhiều đó thôi mà cười bò lăn, bò chiêng. Ban đầu còn rụt rè, bỡ ngỡ. Chập sau hình như ai cũng sợ... hết giờ! Nên giành nhau lên thực hành, mà giành nhau bắt tay với bạn gái cơ!

Tiếp đến, thầy lấy 1 cái ly và 1 cái chai, tập cho cả lớp cách rót nước, rót rượu, rót bia... để mời khách. Đến hôm đó mới hiểu... hèn gì hồi giờ rót bia mời khách cứ bị trào ra khỏi ly! – Tiết mục này ít dzui nhưng thầy bắt tập hơi kỹ.

Thầy cởi cravat ra, duỗi thẳng, giơ lên cao và hỏi: Trò nào biết

thất?

Cả lớp giờ... mắt nai nhìn, rồi phì cười... thế là từng em, từng em một lên bục... kể cả nữ sinh; có cô khiếu nại:

- Em đâu có đeo đâu mà thấy bắt thất?

- Thế cô có lấy chồng không? – Lại một trận cười bể cả lớp...

Gây ấn tượng với riêng tôi đậm sâu nhất là tiết mục gọi telephone, tiết mục này không có học cụ... thật tiếc! phải chi như bây giờ nhỉ!

Thầy hỏi: Ví dụ máy đang đổ chuông, mà xung quanh chỉ có một mình anh chị, thì anh chị sẽ làm gì?

Cả lớp tranh nhau trả lời: dạ mình cầm máy allo liền!

- Rồi! anh lên đây!... thực hành ngay. Nói thì ngon lắm, nhưng lên bảng anh nào anh nấy cứ... đực mặt ra! Cả lớp hả hê cười...

Từ đó, tôi mới hiểu thêm được rằng ngoài kiến thức ra, cũng cần phải học thêm những vấn đề khác, học để làm người cho đàng hoàng, tử tế!

Bây giờ, sinh hoạt trong xã hội đôi khi gặp phải những trường hợp... không được đẹp như người bên cạnh mình nghe phone đổ chuông, bấc máy đưa lên tai;

- Ai đó? Hoặc - Ai dị?

- Nghe nè!...

Thấy nó... làm sao ấy!

Hoặc trong văn phòng, máy đổ chuông, cả phòng gấn chực người... ngổ ỳ ra!? Mình mới thấy bài học mà thầy đã dạy mình thiệt là có ích.

Tác giả vì thời gian thâm niên nên được làm việc tại văn phòng, từ đó với những gì mình được học hành (đơn giản như bài học này thôi) cũng phần nào tự hào đã gây được ảnh hưởng, nhất là với các đồng nghiệp trẻ noi theo. Như thế là em đã làm tròn bổn phận người TRÒ rồi THẦY nhỉ?

- ALO! TÔI LÀ TỪNG LẶNG... XIN NGHE!!!

LANGTUNG - Q75

Nha Trang, Thu vàng 2011

Thuở làm cô giáo

Ngày còn đi học, thấy cô là hình ảnh mà tôi hằng mơ ước khi tốt nghiệp, tôi cũng sẽ làm cô giáo, âm thanh của 2 tiếng cô giáo sao mà hiền hậu, như chất chứa một tương lai sáng đẹp cho thế hệ mai sau. Thật thú vị là niềm ao ước ấy đến với tôi khá nhanh và thuận lợi.

Một buổi tối, xem Truyền hình, thấy thông báo tuyển giáo sư tư nhân dạy giờ. Mấy ngày sau tôi mang hồ sơ đến Sở giáo dục.

Tuần sau, Sở giáo dục niêm yết danh sách đã nhận đơn. Ôi, chỉ có mình tôi lọt thõm vào danh sách toàn là cử nhân, hoặc vừa tốt nghiệp đại học. Thì làm sao tôi dám hy vọng có tên mình trong cuộc tuyển chọn này, khi mình vẫn còn là cô sinh viên? (Ngay lúc ấy tôi lại quên mất một điều tối quan trọng, là mình nằm trong ưu tiên 1 vì có bản án QGNT)

Ít lâu sau, sự vụ lệnh của Sở Giáo dục gửi về nhà. Vậy là mình thành cô giáo rồi sao? Khi đưa tờ thông báo mời xuống nhận trường, Mẹ và anh, chị của tôi quá đỗi ngạc nhiên (vì gia đình không hay biết việc này). Mẹ không muốn tôi đi dạy, vì trường xa quá. Anh thì bảo, trông tôi còn nhí lăm, sẽ bị học trò bắt nạt. Chị nói học xong đại học rồi đi làm sẽ tốt hơn. Lúc này niềm vui đang vẫy quanh, nên tôi có để ý gì đến lời của mẹ, anh chị đâu, tôi háo hức chờ ngày đi nhận việc.

Chị chở tôi xuống trường Trung học Bình Chánh trình diện, cô giám thị nghĩ chị tôi mới là cô giáo chuyển về, chưa kịp đính chính, thì thầy Hiệu trưởng bước vào, tôi đưa bản quyết định về trường cho thầy, thầy "ngắm nghía" tôi một lúc rồi hỏi thăm về chuyện học hành. Thầy đã sắp xếp cho tôi dạy 2 ngày theo thời khóa biểu học ở Văn khoa, và giao cho tôi phụ trách 2 lớp 7 môn văn, và 2 lớp 8 môn vạn vật (sinh vật) Thầy còn ưu tiên cho tôi dạy 2 tiết sau của buổi sáng, để tôi không phải đi quá sớm, vì

xuống trường Bình Chánh phải đi đến 2 lần xe. Bước đầu thuận lợi, lòng tôi tràn ngập niềm vui.

Ngày đầu tiên đi dạy, Mẹ bảo anh dẫn tôi đi, để người ta thấy mình có anh trai không bị bắt nạt, nhưng chị dành chờ tôi xuống trường, tôi nói với Mẹ như thể đang thủ một vai diễn - Ta, con cháu Bà Trưng Bà Triệu há sợ chi ai... Ấy vậy, mà khi thầy hiệu trưởng dẫn cô giáo vào nhận lớp, tôi bỗng thấy khớp, 36 em học sinh nam nữ đang nhìn về cô giáo, tôi lúng túng nhìn ra ngoài cửa lớp. Ôi, chị tôi vẫn còn đứng đó, ánh mắt của chị như tiếp thêm sức mạnh cho tôi, tôi mở sổ điểm, đọc tên và làm quen với các em. Tôi dạy thay cho một cô giáo đã nghỉ, vào nửa chừng, chưa biết phải bắt đầu từ đâu, nên tôi đọc đề luận văn cho các em làm... Khi mang bài về nhà chấm. Hỡi ôi, các em viết sai chính tả nhiều quá. Sau lần đó, tôi dành thêm một ít giờ cho môn học này.

Những ngày đi dạy tiếp theo, Mẹ dẫn ra bến xe buýt, làm cô giáo rồi, mà Mẹ vẫn nắm tay như thuở còn học cấp 1, khi bước lên xe Mẹ dặn đủ điều. Nào là gói xôi Mẹ mua còn nóng lắm, lên xe con mở ra ăn ngay nhé, cái bánh ngọt Mẹ để ở ngăn ngoài cặp, con nhớ uống nước cho nhiều, chai nước chè xanh có chút gừng, chút đường cho ấm bụng, đi đường xa con nhớ niệm Phật Quán thế Âm nhé, đến tối về cứ đứng ở đây, chị sẽ đến chờ (mặc dù từ bến xe cuối cùng của tuyến đường Chợ Lớn - Phú Nhuận, tôi chỉ đi bộ có 7 phút là về nhà)... Mẹ ơi, bên cạnh Mẹ lúc nào con cũng còn nhỏ dại. Tôi mang hơi ấm của Mẹ trên suốt tuyến đường dài, vào lớp thấy lòng vững chãi hơn. Tôi và các em không còn xa lạ nữa, nhờ soạn bài kỹ, nên tôi giảng bài cũng khá mạch lạc, giọng... oanh vàng vang vang giữa buổi trưa, với gió mát từ ngoài ruộng lúa hiu hiu sao mà đầy cảm dỗ một giấc ngủ trưa của miền quê êm dịu. đang say sưa với bài giảng...

- Thưa cô trò Hoàng ngủ gật...

- Thưa cô trò Sáu ngủ gật...

Tôi nhìn xuống lớp, cũng có em đang gối đầu trên tay ngủ ngon lành.

- Có em nào còn buồn ngủ nữa ko?

Không ai dám giơ tay

- Cô ngừng giảng bài 10p, cho các em ngủ nhé

Vậy mà các em lại lao nhao

- Tụi em hết buồn ngủ rồi cô ơi

Cái tin cô giáo cho học trò ngủ trong lớp đến tai thầy hiệu trưởng. Hôm họp hội đồng giáo sư cuối tuần, bao nhiêu cặp mắt của các thầy cô đổ hết về phía tôi lo ngại, thầy Hiệp ngồi cạnh bên nói nhỏ "coi chừng em bị hiệu trưởng "dũa" đó, sao gan quá vậy, cho cả lớp ngủ?"; nhưng chỉ lúc chờ đổi tiết học thầy mới nói: "Học trò ở đây hay ngủ gật lắm, vì các em thường phải dậy sớm phụ cha mẹ lo việc đồng áng, nhưng cô đừng chiều học trò, thân tình quá không dạy được đâu". Tôi dạ thật ngoan nhưng lòng thầm nghĩ "Làm sao thầy biết được lúc ấy cô giáo cũng buồn ngủ lắm"

Nhưng chỉ một lần này thôi đó nghe cô giáo 20.

Cô giáo 20. Đó là cái tên mà các thầy cô trường Trung học BC đặt cho tôi. Về sau học trò cũng gọi tôi bằng cái biệt danh đó. Ngay cả bà bán nước mía trước cổng trường cũng gọi tôi như vậy. Cô giáo 20 đi dạy còn xách cặp, mặt áo dài trắng, đi sandale đỏ, và một chùm dây ruband đủ màu cột mái tóc dài đến ngang lưng. Về sau Thầy hiệu trưởng đề nghị "làm cô giáo rồi thì phải khác với học trò", thế là chùm ruband màu ấy tôi cột vào hộp làm kỷ niệm, Mẹ may cho 2 cái áo dài màu, và đổi luôn cả đôi giầy màu đỏ, duy cái cặp vẫn giữ nguyên. Cô giáo 20, tôi thích cái tên đó lắm. Nhưng cái tên đó cũng hại tôi.

Các em học đệ tam, đệ nhị (lớp 10 và 11 bây giờ) lớn lắm, tuổi cũng suýt soát bằng cô giáo, đứng cạnh bên, cô giáo bé tí. Mỗi lần đi ngang lớp nam sinh đệ tam, đệ nhị tôi hơi sợ, nhưng dẫu sao mình cũng là cô giáo chứ bộ. Thế là tôi sửa tướng, bước đi như lính tập trận, làm mặt lạnh, nghiêm nghị, nhưng cũng giữ một chút cười thân thiện. Tôi mạnh mẽ, tự tin bước qua dãy lớp để vào lớp mình phụ trách... Bỗng đâu một cậu học trò lao về phía tôi, như cơn giông gió thổi tạt tôi về một phía, tôi chơi

với, chao đảo suýt ngã. mấy cô giáo chạy ra đỡ, tôi nghe tiếng quát của thầy hiệu trưởng. “Trò Huỳnh ra đây, em nào xô em? Em nào...” . Tôi thấy mặt mình nóng ran, xấu hổ quá, không dám nhìn ai, tôi đi một nước vào toilet, nhớ lại hình ảnh của mình lúc này, không thể nhịn cười được.

Giờ ra chơi, thầy hiệu trưởng dẫn 2 em học trò đến xin lỗi tôi, hai em bị cấm túc, riêng Tân bị lãnh 2 con zero điểm hạnh kiểm. Thầy nói đáng lẽ thầy đuổi học em Tân (người xô bạn vào tôi), nhưng vì năm thi tú tài của em, nên thầy hủy bỏ quyết định ấy. (cũng may, chứ không thì tôi hối hận lắm vì đương không về trường làm chi để em học trò bị đuổi học, và chắc tôi cũng nghĩ dạy luôn nếu như không năn nỉ ỉ ôi được thầy Hiệu trưởng cho em Tân được tiếp tục học).

Các cô giáo đến an ủi hỏi han, cô nói rất lo khi bước qua lớp, vẫn chỉ thấy cô giám thị, các cô nói với nhau chắc tôi đang khóc dữ lắm...

“Nhưng mà chị ơi, Em đâu có khóc, em nhớ lại mình lúc ấy chỉ thấy buồn cười thôi, em phải cười cho xong mới vào lớp được. Lúc này cô giám thị mới nói “hèn chị, lúc chị thấy em bước vào lớp, mặt ráo hỏanh”. Bây giờ, thì đã hiểu.

Tôi chỉ dạy vài tháng ngắn ngủi, rồi đến ngày 30/04. Tôi không trở lại làm cô giáo nữa, tiếp tục đến giảng đường, nhưng vẫn nuôi trong lòng sẽ trở lại bục giảng khi tốt nghiệp đại học.

Cuộc đời đã chuyển tôi sang một công việc khác, thật bất ngờ và may mắn. Thành công như ngày hôm nay, cả đời tôi không bao giờ quên những năm tháng được thầy cô dìu dắt từng chữ từng câu, nếu không có những buổi học ngồi khoanh tròn tay trên bàn lắng nghe từng lời giảng của thầy cô, thì hẳn là tôi đã không thể có được một công việc hợp ý, một chỗ đứng vững vàng và lâu dài trong ngành nghề mình đã chọn. Sự thành công này chính là nhờ công lao trời biển của Cha Mẹ và Thầy cô của tôi.

Tôi cũng không bao giờ quên được các em học trò trường BC, các em tuy tinh nghịch, nhưng vẫn có những nét hồn hậu để

thương. Tôi nhớ một ngày chủ nhật, sau cái hôm 2 em học trò lỡ dại thể hiện cái nghịch ngợm của thứ ba học trò ấy, Hai em đã tìm được nhà cô giáo trên SG đến xin lỗi cô một lần nữa. Sau này (nhưng bây giờ không còn nữa) mỗi lần có dịp về SG, Tân và Huỳnh vẫn ghé thăm cô giáo, bao giờ cũng là một giỏ ổi và xoài thật lớn, có khi là những trái lựu tròn vàng. Tôi nhớ những bình hoa hương sắc đồng quê rất dễ thương của các em, chẳng là có một buổi dạy, khi đi ngang lối nhỏ, để vào lớp học, thấy những cành hoa cỏ rất đẹp, tôi đã hái một chùm mang vào lớp, tôi quần tròn tờ báo, và cắm hoa vào những khe gắp). Từ đó, các em biết ý, giờ dạy nào của tôi, cũng có một bình hoa hương đồng cỏ nội. Tôi nhớ những giỏ trái cây vườn nhà mà các em tặng tôi sau giờ học, nhớ những ly nước mía lau nhãn lồng các em đã để sẵn trên bàn cho cô giáo, nhớ buổi chiếu tan trường, đứng đón xe chung với học trò, các em thường nhường cho cô đi trước, vì nhà cô ở tuốt SG. Nhớ cả 2 cái áo dài tơ màu vàng và màu dưa cải Mẹ may tôi mới chỉ mặc được có mấy ngày lên lớp... Nhớ, nhớ nhiều lắm, mỗi thứ một chút, một chút, nhưng thật đầy

Thời gian trôi qua, mọi thứ cũng đi qua, nhưng tất cả những kỷ niệm đẹp ấy lúc nào cũng như còn mới nguyên, còn đầy hương thơm như tuổi 20 làm cô giáo.

PHẠM VŨ QUÊ HƯƠNG

CHƯƠNG 1:

Mưa đầu mùa

Nắng buổi trưa thật gay gắt, cũng may còn có những ngọn gió nhẹ nhàng thỉnh thoảng lướt nhẹ làm dịu bớt sự gay gắt. Hạ Vy một tay ôm cặp, một tay giữ cho vạt áo dài không bị tung bay, đang rảo bước tới trường. Nghĩ tới đám bạn nghịch ngợm đang chờ mình trên lớp, Vy thấy chân mình như bước nhanh hơn. Vừa bước qua cổng, Hạ Vy đã nghe tiếng léo nhéo từ xa:

- Ê, nhỏ Vy đến rồi kìa bây

- Giỏi dữ ta, sao giờ này mới đến?

Hạ Vy cười tiến đến gần đám bạn “Ngũ Long Công Chúa”:

- Ai đang mong ngóng bọn công chúa dzậy?

- Ai thèm mong nhà người, tụi ta chỉ mong... hàng, có đem theo không?

- Đây nè mấy chị

Vừa nói, Hạ Vy vừa rút từ trong cặp ra 1 gói chùm ruột to đùng và 1 gói muối ớt. Chỉ chờ có thế, cả bọn chụp lấy, giành nhau:

- Thiệt là hấp dẫn quá đi!

- Muối ớt nhỏ Vy dầm ngon tuyệt tụi bay ạ, cay nồng...

- Nhỏ này mai mốt ghen phải biết

Đôi môi Hạ Vy lập tức cong lên:

- Được rồi, vậy từ nay...

- Thôi, cho em xin, đừng nổi nóng!

Cả lũ lại phá lên cười, đám bạn của Hạ Vy vốn nổi tiếng khắp trường với biệt danh “Ngũ Long Công Chúa”. Công chúa gì mà nghịch phá... không kém gì đám tiểu tử nam nhi, nếu không

nói là còn có phần vượt trội. Dòng suy nghĩ... suýt thành miên man của Hạ Vy bị nhỏ Thùy Chi cắt ngang:

- Đang nghĩ gì vậy nhỏ, ôn bài chưa?

- Bài gì?

- Trời đất, mà đang lơ lửng ở tầng thứ mấy vậy? Chút nữa đến giờ Việt văn, hôm nay cô Liên dặn sẽ làm bài luận mà...

Khánh Mai lên tiếng:

- Nhỏ Vy thì sợ gì Việt văn, mà lo thừa!

Thanh Lan tán đồng:

- Đúng rồi, nó với nhỏ Ái Phương là cây văn của lớp, là cục cưng của cô Liên mà

Nghe nhắc đến tên mình, Ái Phương quay qua:

- Nè, nói xấu gì tao đó?

- Xời, cần gì phải nói xấu mà, hai chữ "Ái Phương" chưa đủ hay sao?

- Nè, á là... iu nghe cưng, mỗi khi mà gọi tên tao là tao coi như mà đang tuyên xưng tình yêu dành cho tao rồi đó

- Xí!...

Hạ Vy và Ái Phương nhìn nhau cười hiểu ý, hai đứa ngồi cùng bàn mấy năm qua, thủ thỉ thủ thỉ rồi trở nên thân thiết từ khi nào chẳng rõ, chuyện gì cũng tâm sự để cười và... để khóc với nhau. Chỉ cần một trong hai đứa thương ai là...hai đứa đều thương, ghét ai thì... cả hai đứa cùng ghét! Thật ra, Hạ Vy đâu có thích, giỏi môn Việt văn lắm, nhưng Ái Phương thì lại xuất sắc môn này, thế là dẫn dẫn, Vy...cũng thích luôn! Nhưng một phần vì hai đứa đều thích cô Liên, hay nói chính xác hơn, chính cô Liên đã truyền niềm đam mê văn học cho hai đứa. Mỗi khi nhìn cô khoan thai đến lớp, giọng ngọt ngào cất lên giảng bài là hai đứa lại say mê ngồi nghe, không hề biết chán!

Khánh Mai gục gặc đầu:

- Ồ, mà phải công nhận nhỏ Phương có cái tên... khôn thật ta, có gì... bí ẩn sau cái tên này không?

Ái Phương cười:

- Phương nghe mẹ nói bố đặt tên Ái Phương vì yêu mẹ, mẹ

tên Diễm Phi, bố tên Tường, bố ghép tên hai người thành tên Phương

- Úi Trời, hai ông bà cũng “tình tứ” quá ha!

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào lớp, cả bọn nhanh tay thu dọn “bãi chiến trường”, ra xếp hàng vào lớp...

Hai giờ luận văn đã trôi qua thật mau, khi bóng cô Liên cùng xấp bài luận văn vừa ra khỏi lớp là cả bọn lại phóng ngay đến bàn của Hạ Vy. Thùy Chi lên tiếng trước tiên:

- Có đứa nào làm bài... lạc đề không?

Khánh Mai nhanh nhẩu:

- Có

- Chết, mà lạc đề hả?

- Không!

- Vậy đứa nào?

Cả 4 cái miệng đồng thanh:

- Mà!

Thùy Chi liếc xéo:

- Vô duyên toàn tập!

Cả bọn lại được dịp cười nghiêng ngửa... Đám bạn này là thế đó, dễ giận dễ cười. Ái Phương làm nhiệm vụ bảo mẫu:

- Sắp tới giờ Toán rồi, có đứa nào chưa chuẩn bị bài vở?

Thanh Lan lên tiếng trước tiên:

- Tao chưa học bài tụi bay ơi!

Khánh Mai lo lắng:

- Sao chưa vậy? Mà không nhớ biệt danh thầy “Quang quậu” à?

Thùy Chi quỳnh thêm:

- Chết mà rồi, trong sổ chỉ còn vài đứa chưa khảo bài, hôm nay Thầy gọi hết đó!

- Tại tối qua mẹ tao ốm, tao phải phụ việc nhà... Sáng nay lại phải đi chợ nấu cháo cho mẹ...

Ái Phương quan tâm:

- Vậy hôm nay bác sao rồi?

- Có vẻ đỡ nhiều rồi, mẹ nói tại hôm trước mắc mưa nên cảm

lạnh

- Nghe vậy cũng mừng. Thôi, chắc cũng không sao đâu, có gì nhờ nhỏ Vy cứu bồ cho

Cả bọn như bừng sáng:

- Đúng rồi, nhỏ Vy nhớ nha, tội nghiệp nhỏ Lan...

Cả lũ thoát lại hết những ưu tư, lo lắng vừa chớm, lại cười nói tươi rói. Có lẽ tại đứa nào cũng biết thầy Quang cưng Hạ Vy đến thế nào. Kể ra cũng lạ, Thầy Quang nổi tiếng "sát thủ" trong trường, lớp nào cũng rất sợ khi học Toán với Thầy, cứ thấy thầy từ xa là đứa nào cũng tìm đường... né chứ không hề dám giáp mặt. Lỡ mà gặp cũng chỉ lí nhí "chào Thầy" rồi 3 chân 4 cẳng chạy mất! Thế mà đặc biệt, riêng với Hạ Vy chưa bao giờ bị Thầy la câu nào.

Chuyện bắt đầu vào một buổi học hồi đầu năm, trong giờ đại số của Thầy. Như thường lệ, hôm đó Vy cũng vừa học vừa ăn vụng me, đang nhai ngon lành thì Thầy gọi đứng dậy, lúc đó Vy lúng túng như gà mắc tóc, miệng còn đầy me mà không dám nhai, Thầy hỏi thì ú ớ. Trong lòng chắc mẩm hôm nay sẽ bị 1 con zero, không chừng còn bị phạt cấm túc! Nghĩ đến đó Vy rất hoảng, sợ mẹ biết... Thế là nước mắt cứ tự động vòng quanh, cứ lí nhí, lung búng trong miệng mà... không biết mình nói gì!

Thầy Quang đi xuống chỗ Vy, rút gói me ra khỏi học bàn, ngấm nghĩa:

- Chắc chua lắm hả?

Cả lớp im phăng phắc, mọi cặp mắt đổ dồn vào phía Vy đầy ái ngại. Ái Phương đứng dậy:

- Thưa Thầy, gói me đó... của em!

Những cặp mắt trong lớp lần này hướng về Ái Phương. Thầy Quang gật gù:

- Cái này gọi là tinh thần tự giác, lòng tự trọng hay anh hùng cứu chúa...

Không hẹn, cả 2 đứa đồng thanh:

- Là tình bạn cao cả, thưa Thầy

Lác đác vài tiếng khúc khích xuất hiện nho nhỏ trong lớp.

Thầy Quang vẫn làm mặt “ng nghiêm và buồn”, những tiếng cười tự dập tắt. Thầy Quang cầm gói me giơ lên cao:

- Chiến lợi phẩm đầy hấp dẫn, phải không... thống đốc me chua?

Những tiếng cười như không còn lực cản, nó phá ra như tiếng nước vỡ bờ. Hạ Vy điếng người, không hiểu sao Thầy lại biết biệt danh lũ bạn đặt cho mình. Rồi chả hiểu tại sao (?), trong lúc cả lớp đang cười, Vy lại... bật khóc! Ái Phương cố gắng quýt, ôm vai Vy:

- Vy, sao vậy? Thôi đừng khóc nữa, không có gì đâu...

Nhưng Vy càng nức nở hơn, thầy Quang phì cười:

- Thôi, thầy trả lại!

Lúc đó, Vy tự dưng nín bật:

- Cám ơn Thầy

Những tiếng cười vừa giảm cường độ lại nổ ra tiếp với cường độ, trường độ lớn hơn, dài hơn. Thầy Quang cũng cố hết sức nín cười, la cả lớp:

- Thôi đủ rồi, học tiếp!

Rồi như muốn dập tắt hoàn toàn, thầy nghiêm mặt:

- Ai còn muốn nói, thầy mời lên trả bài

Phương thuốc quả là hiệu nghiệm, lớp lại trở về trạng thái tĩnh lặng như tờ. Ái Phương khều Hạ Vy:

- Sao tự nhiên khóc dữ vậy?

- Tại ... sợ thầy bắt đi cấm túc, mẹ la!

- Giờ thì ... hết sợ rồi há?

- Chắc chắn rồi, còn không bị tịch thu hàng hóa nữa đó.

- Phải công nhận nước mắt của Vy cũng có lợi đấy chứ...

- Thôi không chọc Vy nữa nha, Vy giận thiệt cho coi

- Ủ, thôi không nhắc đến nữa, Phương hứa!

Không những giữ đúng lời hứa mà ngay cả các bạn trong lớp, không biết Ái Phương đã “bỏ nhỏ” thế nào mà cũng không ai nhắc lại chuyện đó nữa (lúc nào Phương cũng khéo léo trong những việc như thế này). Và cũng từ đó, như có cam kết vô hình, Vy chăm học toán hẳn lên,... không bao giờ ăn vụng trong giờ thầy Quang, ngược lại, thầy cũng cưng Vy hẳn, không la rầy Vy thêm lần nào. Thầy bảo sợ bị Vy “ăn vạ” lần nữa. Sẵn thông minh, Vy chiếm ngôi đầu bảng điểm toán của lớp suốt năm qua.

Tiếng Thanh Lan vang lên cắt ngang giọng hỏi tường của Vy:

- Sao tự dưng im re vậy Vy?

Khánh Mai láu táu:

- Tao biết nè, nhỏ Vy lại nhớ tới “vụ án me chua”

Ái Phương lừ bạn:

- Tao đã yêu cầu...

Thùy Chi xĩa tay vào trán Khánh Mai:

- Nhỏ này luôn phát ngôn bừa bãi

- Hì, tại... miệng tao nhanh chứ bộ

Ái Phương lại nhắc nhở:

- Còn hơn 10 phút nữa là vào lớp rồi đó, mấy đứa lấy chòm

ruột ra ăn hết đi

- Đúng rồi, nhanh lên Vy

Hạ Vy nhanh nhẹn rút gói chùm ruột ra, bồng 1 vật rơi ra theo. Phán xạ tự nhiên, Vy chụp lại, ra là 1 gói xí muội. Cả lũ lại nhao nhao:

- Cái gì đây?

- Nhỏ Vy này xấu, nãy giờ dẩu ha

- Thiệt là đáng ghét quá đi

Thậm chí cả Ái Phương cũng lên tiếng:

- Hôm nay Vy bí mật cả với Phương nữa hả?

Hạ Vy cuống cuống đấm chính:

- Cái này đâu phải của Vy!

- Chứ của ai?

- Thiệt không? Chả lẽ từ trên trời rơi xuống?

- Thiệt mà, Vy đâu biết!

Ái Phương vẫn là người sang suốt nhất:

- Coi bên trong hộp bàn còn gì không?

Khánh Mai lừa tay vào, lôi ra 1 lá thư:

- Có thư tình trên giấy nữa nè tụi bay

- Thiệt hả, hấp dẫn nha

- Mở ra, đọc đi

Chẳng đợi thêm giây phút nào. Khánh Mai mở tờ giấy, đọc ngâm nga:

"Chào cô bé mắt to,

Vào lần đi tập văn nghệ buổi chiều cách đây 2 tuần, có 1 đôi mắt rất to đã ghé nhìn qua cửa sổ phòng Hiệu đoàn, và chính cặp mắt ấy đã thúc đẩy tôi đủ can đảm viết là thư này, với hy vọng chúng ta sẽ trở thành những người bạn, được không cô bé và... Ngũ Long công chúa?

Gởi tặng cô bé và các bạn chút quà làm quen, đừng chê nhé!

BS"

Chữ nhé...é...é của Khánh Mai kéo dài làm cả bọn phá ra cười:

- Chờ, ai mà biết hết nhóm tụi mình dzậy?

- Mà hỏi tao, tao biết hỏi ai?

Thanh Lan nhỏ nhẹ:

- Thư này là gửi cho nhỏ Vy mà

- Sao mà biết, có để tên người nhận đâu?

- Thì... gửi cô bé mắt to, chỉ có Vy mắt to nhất bọn mình thôi

- Nói thừa, nhất lớp, nhất... trường nữa

Hạ Vy nhăn mặt:

- Tụi mà có để tao yên không? Khỏi ăn gì nữa há?

- Ngu gì không ăn...

Thùy Chi thận trọng:

- Coi chừng trong xí muội có bỏ thuốc không tụi bay

Khánh Mai cười khi:

- Có đó, mà đừng ăn nha Chi

- Tao nói thật chứ bộ, mẹ tao nói "thời buổi này thật giả khó lường, con phải cẩn thận trong giao tiếp, Thạch Sanh thì ít Lý Thông thì nhiều..."

Cả 4 đôi tay được khoanh vòng, 4 cái đầu cúi thấp:

- Dạ, thưa...mẹ!

Cả lũ lại phá lên cười, Thanh Lan lại nhắc nhở:

- Nhưng cái này gửi cho nhỏ Vy...

- Lại nữa, bà cụ non, hồng dấm đầu, mà coi lại đi, cô bé và ngũ long công chúa đang hoàng đấy nhé

- Nhỏ Lan này khờ quá đi, với tụi mình... tài sản là của chung hết!

- Đúng rồi, "ở đời muôn sự của chung – xài rồi trả lại vô cùng cảm ơn" mà

Ái Phương khều Hạ Vy;

- BS là ai vậy Vy? Biết không

Vy thật thà:

- Vy không biết, chắc có ai đó trêu mình thôi, nhưng với tụi mình... có ăn là được, ai gửi đâu quan trọng!

- Chính xác, nhỏ Vy này luôn biết thức thời...

- Chuyện, "kê thức thời là trang tuấn kiệt" mà cưng!

- Ùa, mà... đổi giới tính hồi nào vậy Vy?
Thùy Chi quay lại vấn đề:
- Nhưng quả thật, tao cũng hơi thắc mắc về nhân vật BS này
tụi bay ạ, Bảo Sơn, Bình Sang, hay...
Khánh Mai reo lên:
- Tao biết!
- Là gì? Tên gì? Sao mà biết?
Khánh Mai chậm rãi:
- B...Ả...O...S...A...N...H
Những tiếng cười lại cất lên thích thú
- Nhỏ Mai... thông minh bất ngờ!
- Một cái tên... độc đáo!
- Một cái tên... hữu dụng!
Ngay lúc đó, Ái Phương phát hiện:
- Còn phần tái bút nữa nè tụi bay
Năm cái đầu lại chụm vào, Phương lật trang sau:
TB: BS chỉ có nghĩa là "buổi sáng", các bạn đừng đoán là "bảo
sanh" nhé!
- Úi chà, tên tiểu tử này khá thông minh đấy chứ?
- Hẳn có vẻ rành tâm lý phụ nữ quá ha...
Ái Phương ngẫm nghĩ:
- Hay "hắn" là con gái, tụi bay?
- Ờ há, đúng rồi, có ai dám chắc là con trai
Hạ Vy lại cong môi:
- Chính xác, tụi tụi bay... nhanh nhẩu đoảng thôi!
Thùy Chi ngẫm nghĩ:
- Thế nhưng... con gái mà lại bị hớp hồn bởi đôi mắt to của...
1 cô gái khác, có cái gì không bình thường ở đây...
- Cũng có sao đâu, từ đầu năm lớp 6 chính mà cũng khen
cặp mắt của nhỏ Vy hoài đó thôi
Thanh Lan tiếp lời:
- Đúng rồi, hồi đó Lan cũng thích nhìn mà.
Hạ Vy cười toe:
- Cám ơn quý vị đã có lời ca ngợi bốn công chúa, nhưng đây

là do... cha mẹ, bốn cô nương không có công gì trong dzụ này
Khánh Mai gọi vấn đề trở lại:

- Vậy có cách nào tìm ra sự thật không?

Ái Phương tán đồng:

- Đúng rồi, vậy bây giờ có... trả lời thư không?

Thùy Chi nêu ý kiến:

- Theo tao không nên

- Tại sao?

- Vì mình... chưa nắm cán được

Thanh Lan đồng ý:

- Ủ, hay là thôi đi tụi bay, lỡ gặp người cố tình trêu chọc tụi mình

Ái Phương:

- Cũng có lý

Khánh Mai phản đối:

- Tao lại không nghĩ vậy, hấn giả nai mình cũng... giả nai chứ sao, biết đâu lần sau lại có cái gì... ngon hơn xí muội!

- Ủ, nhỏ này cũng có lý

Thùy Chi ré lên:

- Nhỏ Phương này ba phải thiệt đó!

Ái Phương cười khì:

- Tại tao thấy tụi bay đứa nào nói cũng có lý chứ bộ

Khánh Mai thắc mắc:

- Vậy bây giờ đứa nào nhận nhiệm vụ... trả lời thư?

Cả lũ nhìn Hạ Vy, Vy lên tiếng:

- Đùng nhìn tao nha, nãy giờ tao ăn có ... 1 cục xí muội thôi đó

- Vậy đứa nào... ăn nhiều nhất?

Mọi ánh mắt lại chuyển qua Thùy Chi:

- Ê, nhưng mà... văn tao dở ẹc, đâu biết viết gì...

Bốn ánh mắt lại chuyển qua Ái Phương, biết không còn "chuyển" được nữa, Ái Phương cười:

- Được rồi, tao viết, nhưng... nắm đứa góp ý

Cả lũ reo lên:

- Good idea!

Giấy bút được mang ra, nhưng ngay lúc đó có tiếng chuông vào lớp, cả bọn lo chạy về chỗ chờ...thầy Quang, Thanh Lan nhắc nhở Hạ Vy:

- Nhớ “cứu bồ” Lan nha

- Ok, yên tâm đi

Như thường lệ, chỉ cần 2’ sau tiếng chuông, Thầy Quang xuất hiện ở cửa lớp. Vẫy tay cho cả lớp ngồi xuống, thầy mở sổ dò bài, Thanh Lan quay xuống Vy nhắc nhở. Hạ Vy đứng bật dậy:

- Thưa Thầy...

- Chuyện gì đó Vy?

- Dạ... Thanh Lan không khỏe!

Nghe đến đó, Thanh Lan... gục mặt xuống bàn. Thầy Quang quay qua Thanh Lan:

- Lan bị sao?

- Dạ, bị... đau bụng

Ngay lập tức, tay Thanh Lan ôm chặt lấy bụng, mặt nhăn nhó Thầy hỏi:

- Đau lắm không Lan?

Thanh Lan ấp úng:

- Dạ... dạ

Hạ Vy đỡ lời:

- Lan đau đến nỗi không nói được đó Thầy

Thầy Quang lo lắng:

- Vậy em nào đưa Thanh Lan xuống phòng y tế đi

Thùy Chi đứng dậy ngay:

- Dạ, em ạ

- Được rồi, Lan đi đi, nếu chưa đỡ thì cứ nằm nghỉ dưới đó, lần sau Thầy giảng bài lại.

Thanh Lan bối rối:

- Dạ, em cảm ơn Thầy

Cứu được hai nhỏ “không hiểu tại sao trên đời này lại có môn toán học” ra khỏi lớp (cái mặt nhăn nhó khổ sở của nhỏ Thanh Lan vừa thoát khỏi lớp là toe toét, nháy lia lịa với Vy và Phương).

Hạ Vy ngồi xuống nắm tay Ái Phương cười tủm tỉm. Hai đứa bắt đầu mở tập ra, ngồi nghe giảng

Nhưng chỉ được vài phút, hình ảnh lá thư lúc nãy lại xuất hiện trong đầu...

Không nói gì với các bạn, nhưng trong lòng Vy tự nhiên tin rằng đó chắc chắn là 1 người con trai, chỉ bằng linh cảm... Vy cũng tin nhất định người ấy sẽ xuất hiện trong một ngày rất gần...

Bầu trời đang nắng gay gắt bỗng dưng tối sầm, và những giọt mưa vội vã rơi xuống. Cả lớp lại nhao nhao:

- Mưa rồi, Thầy ơi

Thầy ngạc nhiên:

- Mưa thì sao?

- Dạ, thì... mát

- Mấy ngày nay nắng nóng quá Thầy

- Mưa đầu mùa mà Thầy...

Thầy Quang cũng... thua đám nữ sinh, lắc đầu cười, trở về bàn Giáo sư:

- Rồi, cho cả lớp 3' ngắm mưa

- Hoan hô Thầy!

- Thầy số dzách!

Hạ Vy nhìn Thầy với ánh mắt mang đầy sự biết ơn. Quả là cơn mưa đầu mùa đã xuất hiện thật đúng lúc, như giải hạn cho cỏ cây. Sau biết bao ngày nắng nóng, cơn mưa đã tưới mát vạn vật, tưới mát cho cả tâm hồn Vy lúc này

Vy thì thầm "Cám ơn nhé, mưa ơi"...

APRIL A.N

Quy khùng

Lên đệ nhị năm 64, bạn bè trong lớp đã nghĩ hấn hơi khùng khùng, dở dở! Mấy thằng vua phá hay chọc:

- Bớ... Quy khùng!

- Ê... Quy điên!

Cái tên Quy khùng gắn liền với hấn từ đó. Thằng Long, thằng Tam ghiền truyện võ hiệp Kim Dung thì nói hấn bị tẩu hỏa nhập ma rồi! Tên gọi nào hấn cũng cười trừ chẳng hề để bụng. Riêng chữ tẩu hỏa nhập ma thì hấn thấy sao đúng ghê.

Chuyện bắt đầu từ năm ngoái, cuộc đời hấn đang phẳng lặng ở mãi cái tỉnh Sông Bé xa xôi. Bỗng nhiên chinh chiến bùng lên dữ dội! Cha hấn, một người lính bộ binh, đã phải bỏ mình trong một trận phục kích gần sóc Thượng. Tháng sau mẹ và em trai hấn lại mất đi trong một tai nạn xe đò thảm khốc trên con đường chạy dưới chân núi Bà Rá! Đau thương cùng cực, hấn khăn gói xuống ở với nhà ông chú tại khu ngã tư Bảy Hiền. Dịp may lúc đó trường Q mới khánh thành để nuôi, dạy con cái các tử sĩ đã hy sinh vì đất nước. Hấn được nhận ngay vào lớp đệ tam.

Chú Lam, em ruột cha, thương thằng cháu côی cút. Nhưng còn gánh nặng gia đình một vợ, 4 con nên cũng chẳng giúp được mấy. Chú là công chức quèn. Còn thím ở nhà vừa bán ít bánh kẹo bày sài trên cái bàn nhỏ phía trước, vừa trông nom bốn đứa con. Trong căn nhà nhỏ lợp tôn, tường bằng ván ép này, chú thím và em Lan ngủ chung giường ở nhà trên. Gian dưới chật chội dành cho đám con trai. Ba đứa em trai chia nhau ngủ chung một giường. Còn hấn ôm cái chiếu dưới sàn xi-măng. Cơm nước đạm bạc. Bà thím cư xử lạnh nhạt, nhiều khi hắt hủi với hấn như người xa lạ.

Khu Bảy Hiền là một xóm nhỏ gồm đủ các gia đình nghèo, quân nhân, công chức... với nhà cửa chen chúc trong mấy con hẻm nhỏ. Bên kia hàng rào cao khỏi đầu người của xóm là nghĩa

trang gồm những ngôi mộ có cắm thánh giá quét vôi trắng toát của người Pháp để lại. Kế đến là hàng rào thấp sát trường Q.

Ngôi trường này mới hoàn thành nên trông tân kỳ, đẹp đẽ và vĩ đại nhất Sài thành thời bấy giờ. Trường còn đang trên đà xây dựng, phát triển để tiếp tục đón tiếp thêm các học sinh khác. Trong thời gian chờ đợi và hy vọng được vào ở, khi khu nội trú xây xong, hàng ngày hắn đi bộ từ nhà chú đến trường. Đầu óc còn mang nặng nỗi buồn mất cha mẹ và em nên hắn trở nên ít nói, cuộn sâu trong vỏ ốc. Hắn sinh hoạt chậm chạp, kém linh hoạt, tươi vui như hồi xưa. Việc học hành và đời sống của hắn suy sụp thê thảm!

Một buổi chiều sau giờ học đang xem bóng đá ở sân sau trường, có trái banh bị văng sang bên nghĩa địa Tây, hắn vội leo sang tìm và phát giác cuối hàng rào sau một bụi cây lớn có một lỗ hổng vừa lọt thân người. Từ đó thỉnh thoảng buổi chiều tan trường khi cần về gấp, hắn liền leo ngay rào thấp, lách qua những bụi cây và mả mả trong nghĩa địa để chui hàng rào cao về nhà cho lẹ.

Thời gian trôi chậm chậm, thấm thoát đã qua một năm, hắn học hành kém cỏi vì cuộc sống và tinh thần bất ổn, tạm bợ nơi nhà người chú. Năm sau còn chút may mắn, và thầy cô thương tình cho hắn lên lớp đệ nhị. Một buổi chiều mây đen phủ kín bầu trời, báo hiệu cơn mưa sắp đến. Không gian tối sẫm, nặng nề hơi nước. Xe cộ và khách bộ hành hối hả chạy trên đường phố. Hắn vội leo rào, băng ngang nghĩa địa để về nhà. Trong lúc tranh tối tranh sáng, hắn bỗng thấy một bóng trắng thấp thoáng xa xa. Ngạc nhiên, hắn đi vội tới thì bóng trắng lại đi tiếp, rồi quẹo trái vô con đường nhỏ. Tò mò, hắn bám theo. Bóng trắng hơi chậm lại như chờ đợi, rồi hướng thẳng về phía trước. Một lúc sau, bóng trắng quẹo phải, ngăn ngừa trước căn nhà nhỏ có hai bụi hoa dâm bụt lớn phía trước rồi thông thả bước vô.

Hắn bắt kịp tới. Đang phân vân nhìn ngó, không biết có nên theo vào hay không trước cánh cửa mở rộng thì một giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo vang lên:

- M. ờ. i... v. ô...!

Trong nhà, một thiếu nữ mặc áo trắng trạc tuổi hai mươi, đang đứng cạnh chậu kiểng đầy những chùm lá tím thắm, chìa tay ra mời. Da nàng trắng bóc, làm nổi bật đôi mắt đen láy trên khuôn mặt thông minh, thanh tú. Hàng lông mi cong, dài cùng sóng mũi thẳng, cao như Tây. Mái tóc nàng cũng đen, xõa nhẹ bờ vai.

- Chào cô... cô cũng ở xóm này? Sao tôi chưa bao giờ thấy cô qua lại?

Hắn ngỡ ngàng nhìn nàng không biết ngượng, như một anh nhà quê lên tỉnh trở mắt trước một cô gái đẹp, sang trọng, quý phái vừa bước ra khỏi thang máy trong toà buyn đình cao vút, tráng lệ.

Nàng nhón miệng cười thật hiền:

- Dạ... chào, nói tôi ở cùng xóm với anh thì cũng đúng. Nhưng hai bên cách nhau một hàng rào.

- Cô nói ở bên kia hàng rào là... nghĩa địa! Vậy chẳng lẽ cô là... là...

- Ừ... là ma đó... đừng giật mình nghe. Tôi ở bên nghĩa địa, ngay cạnh xóm anh!

Hắn lạnh toát người, tóc tai dựng đứng lên vì sợ. Nhưng rồi vẻ đẹp như hấp hồn và nụ cười hiền dịu, tươi mát của nàng làm hắn an tâm, nỗi sợ tan ngay.

- ...

- Giới thiệu: em... là Alice, họ Martin, cha Pháp, mẹ Việt. Tóc và mắt em đen giống mẹ. Em cũng có tên đệm Việt Nam là Lan do mẹ đặt cho. Alice Lan Martin. Nàng bắt đổi cách xưng hô từ tôi sang em, anh. Còn anh...?

- Tôi... tôi... tên Trần Sinh. Ở nhà chú trong xóm bên đó. Hắn ắp úng nói và chỉ tay ngược về hướng bên kia.

Alice chìa tay mời:

- Anh ngồi nghỉ

Sinh đặt người xuống ghế salon tím đậm. Alice nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế bành đối diện cùng màu, nói tiếp:

- Nhà em ở cạnh trường anh. Ngày ngày em vẫn tới quan sát các học sinh bên đó. Thấy ai cũng摸摸 cô cha mẹ, em thật thông cảm với hoàn cảnh của tất cả.

- Ủa... sao chúng tôi không nhìn thấy cô bao giờ?

- Các anh là người dương thế, không thể nhìn thấy người từ cõi âm được. Ngược lại chúng em lại có thể nhìn rõ các anh và nhiều chuyện khác, nhưng hai bên, hai kích thước khác nhau không thể tiếp xúc với nhau.

Sau mấy phút đầu ngại ngùng, sợ hãi, Sinh bạo dạn. Hắn ngạc nhiên thích thú vì mới khám phá ra điều này:

- À... ra vậy. Nhưng sao giờ tôi lại được gặp cô đây?

- Em... cũng không biết. Chắc có cơ duyên dẫn lối! Alice mỉm cười khó hiểu.

Nụ cười tươi trên khuôn mặt thật đẹp như trong truyện liêu trai làm lòng hắn sao xuyên và nghĩ bất cần nàng là người hay ma nữa. Nàng nói tiếp.

- Em thấy hoàn cảnh của các học sinh bên trường anh bị mất cha hay cha bị tàn phế rất đáng thương. Nhưng riêng hoàn cảnh của anh và em thì lại giống hệt nhau, nên em chờ cả hơn một năm mới gặp được anh.

- Chuyện đời của Alice ra sao mà lại trùng hợp với trường hợp của tôi? Sinh ngạc nhiên.

Ánh mắt của Alice chột trùng xuống, xa vắng. Hàng lông mi dài, cong chớp nhẹ, rồi nàng bắt đầu kể bằng một giọng bùi ngùi.

Gia đình nàng mang họ Martin có bốn người. Ba tên Jean lớn hơn má gần 15 tuổi. Má người Việt tên Mùi, khó phát âm nên ba cứ gọi má là Maria. Alice là con gái đầu lòng. Pierre, cậu em nhỏ hơn nàng ba tuổi. Nhờ má, bà ngoại dạy dỗ, hai chị em đều nói sõi tiếng Việt, ngoài tiếng Pháp phải học ở trường. Nhà nàng có tiệm bánh mì nổi tiếng tên Baggetts de Paris ở đường Catinat, tức Tự Do bây giờ. Em của ba, chú George mới 16 tuổi, đang ở Pháp sợ bị bắt lính gửi sang chiến trường Đông Dương, đã trốn xuống tàu thủy đi Canada. Chú mất hơn 10 năm làm ăn, dành

dụng khổ cực, rồi cũng gầy dựng được một tiệm bánh mì khác, lấy tên là Baggetts de Paris ở Montreal.

Sau hiệp định Genève, phần đông người Pháp xuống tàu về nước. Nhưng một số có tài sản như chủ đồn điền cao su, café, thương gia có cơ sở, một số lập gia đình với người Việt... đã chọn nơi này làm quê hương, trong đó có ba nàng. Người ta gọi mấy người Pháp ở lại VN là Tây húp nước mắm.

Nhưng không may năm 60, ông bà Martin và cậu em đã bị lật xe Deux Chevaux và chết trên đường ra bãi sau ở Cap St. Jacques, tên cũ của thị xã Vũng Tàu ! Cả năm sau, nàng vẫn còn khóc thương ba má và em. Một buổi chiều Sài Gòn nóng tóe lửa, nàng cùng bà ngoại ra bến Bạch Đằng hóng gió trước Caric. Một đám thủy thủ ngồi nhậu ở bàn gần đó bỗng gây gỗ um sùm với nhau. Một người trong bọn say khướt, rút súng ra bắn. Nhưng viên đạn không trúng đối thủ mà lại lạc phải Alice đang ngồi phía xa! Cái chết oan nghiệt của nàng xảy ra ngay bên bờ sông Sài Gòn thơ mộng !

- Chuyện của Alice thật buồn. Hấn lắc đầu nhẹ tỏ ý thông cảm.

- Bởi vậy em mới nói hoàn cảnh của em và anh đều giống nhau, chúng ta cùng mất hết cha mẹ, anh em.

Chợt giọng nàng e dè :

- Xin lỗi em hơi đường đột nhưng... nếu... không ngại..., anh có thể về đây ở với em, em giúp và săn sóc cho.

Sinh há hốc mồm, trợn mắt trước đề nghị bất ngờ, táo bạo rất Tây của Alice, không nói nên lời. Một lúc sau mới rụt rè:

- Cô nói thật hay tôi đang nằm mơ?

- Em nói thật đấy. Vừa nói tay Alice vừa lấy tay xoa, sát nhẹ lên, xuống cánh tay Sinh như cho biết đây là thực tế, không phải trong mơ.

Sinh giật mình vì bàn tay đẹp, trắng nõn nà, hơi lạnh lạnh của nàng. Hấn nghĩ thầm dù nóng hay lạnh rồi mình sẽ quen.

- Thật... không?

- Cô có nói thật không? Hấn hỏi gặng

- Em thể danh dự trên mộ papa và maman của em đây là chuyện thật. Nàng giơ tay ra dấu, vẻ mặt thật nghiêm trọng.

- Thế thì còn gì bằng. Coi như tôi trúng số độc đắc nếu Alice cho ở đây. Nhưng còn chuyện học hành... mà học hành gì..., chắc tôi cũng chả cần nữa. Buồn và chán đời quá, hơn năm nay có học hành gì được đâu, tôi luôn luôn cầm đèn đỏ trong lớp.

- Không ban ngày anh vẫn phải đi học để lo cho tương lai của mình chứ. Tối đến anh về đây em lo cơm nước cho anh, có thể em cùng anh học hành cho mọi chuyện tốt đẹp trở lại.

- Em để nghị như vậy thì anh xin nhận. Trước vẻ thân tình, giọng nói thiết tha của Alice, Sinh đổi giọng xưng anh em với nàng. Rồi ăn ở thế nào? Hẳn bỏ nghề.

Alice chỉ vào cánh cửa bên trong:

- Trong đó là phòng của em. Còn anh ăn, ngủ, học hành ngoài bàn ghế và salon này. Em sẽ giúp anh học hành mỗi tối... Đúng ra em học hơn anh tới 2 lớp, đủ sức giúp anh học đó.

Bỗng nàng ngừng ngữ:

- Có một điều quan trọng phải cho anh hay trước là... em có thể đi đâu thai bất cứ lúc nào khi được kêu! Nhưng vì chết oan, em sẽ được phép chọn thân xác, tên tuổi... người của kiếp sau để đi đâu thai. Em thương gia đình Martin em lắm, hiện đang chờ chỗ trống trong giòng họ em để trở về xum họp với gia đình.

- Anh không hiểu em muốn nói gì?

- Nghĩa là có ai trong họ Martin sinh ra, em sẽ được đầu thai thế vô. Lúc đó anh sẽ phải ở lại một mình, không ở với em được nữa. Anh có bằng lòng như thế không? Nàng run run hỏi.

- Em ơi... vì em anh đành chịu tất cả! Ở với em chỉ một ngày cũng quý hóa và hạnh phúc cho anh rồi. Bây giờ cho anh hỏi đường ra vô nhà em anh phải đi lối nào?

Alice cũng cảm động muốn rút nước mắt. Nàng ôm chặt lấy hẳn rồi nói:

- Ừ... anh đúng là người em chọn! Anh ơi, em đã là con ma cô đơn, thui thủi một mình dưới đáy mộ bao năm rồi. Đúng ra anh cho em cuộc đời với ý nghĩa thật sự của nó đó. Em cũng cảm ơn

anh rất nhiều.

Rồi nhovn miệng cười tươi, nàng vui vẻ tiếp:

- Nè... để em chỉ lối ra, vào không anh lại quên mất. Kịch thước của hai thế giới âm và dương chỉ mở ra đúng chỗ vào lúc đêm, ngày giao nhau. Anh cứ chui vô bụi rậm sát má của em khi trời tối sụp đổ vào ngô cũ như khi đến. Buổi sáng muốn ra, anh phải đi ngược trở lại, lúc trời còn tăm tối, trước khi ánh dương bừng lên. Nếu quá thời gian này anh sẽ kẹt lại nguyên ngày, phải chờ đến tối.

- Còn em có phải chờ đợi trời tối mới ra, vô được không?

- Không vì em đã là ma rồi, đi về tùy ý. Nhưng ban ngày thuộc về dương em bị giới hạn, đêm thuộc về âm mới là lúc ma quỷ chúng em ra quây!

- Vậy cám ơn em rất nhiều, từ nay anh xin ở ké nhà em. Sinh nhìn nàng trong ánh mắt say đắm lẫn biết ơn.

- Anh nghĩ ngơi cho khỏe. Em ra chợ lấy đồ ăn về cho anh. Cơm sườn, bánh mì, phở, hủ tíu...? Anh thích món nào?

- Món nào cũng được. Anh vốn cơm muối, dưa cà quen rồi...

Sinh đặt sách vở xuống bàn. Đứng lên đi dạo quanh phòng ngập tràn màu tím, ngắm tranh ảnh, đồ đạc trang trí, bầy biện thật thẩm mỹ, đầy vẻ ma quái trong phòng. Được vài phút thì Alice đã trở lại. Nàng bung vô một đĩa bò bít tết chan sốt nấm, khoai tây chiên vàng, sà lách trộn dầu và bánh Kem Brüllée, nước suối Vĩnh hảo... đúng điệu Phờ răng sa của nhà hàng Thanh Thế. Sinh vỗ lấy, ăn uống ngẫu nhiên trong khi nàng ngồi cạnh chăm chú lật xem từng trang sách vở, bài làm của hắn. Đợi Sinh đặt dao nĩa xuống, nàng thân mật hỏi:

- Anh muốn đánh Domino, cờ tướng, bài cào hay đọc sách giải trí trước khi học bài?

Lấy tay xoa bụng đang căng phồng, Sinh khoan khoái:

- Ngon và no quá. Quên hỏi sao em có đồ ăn lạ vậy?

- Chúng em như tàng hình, lướt như mây gió, chứ đâu đi bộ, đi xe chậm như mấy anh!

- À thảo nào... Này... em cho anh khát chuyện học bài tới ngày

mai nghe. Lần đầu kỷ niệm gặp nhau, anh chỉ muốn ngồi nói chuyện đời... âm, dương và đánh cờ với em thôi.

- Ừ... em gặp quá cũng không được, để mai hãy lo chuyện học hành.

Sinh cười rân rân. Sau những tháng ngày khổ đau mất mát gia đình, đây là lần đầu tiên hẳn biết thế nào là hạnh phúc nở rộ, thức ăn ngon cho đã những ngày đói khát, nhất là được ngồi cạnh người đẹp. Hẳn yêu đời quá, hẳn muốn hét lên thật to cho thỏa nỗi sung sướng trong lòng.

Alice đi vô phòng đem bàn cờ tướng ra trải xuống bàn. Nàng rất cao cờ, còn chàng đã dờ lại chỉ mê mẩn nhìn người đẹp nên, xe, pháo, mã, tượng... cứ đi loạn xạ nên thua liên tiếp.

Chuyện trò gần nửa đêm. Nàng đứng lên thoái thác:

- Thôi anh đi ngủ đi, mai còn đi học. Em cũng phải vô phòng.

Sinh đánh bạo nắm lấy hai tay nàng, kéo sát vào người, lòng rạo rức thèm muốn. Nàng mắc cỡ đẩy chàng ra, gò má ửng hồng làm làn da bớt xanh.

- Anh cần ngủ đi cho khỏe, mai phải đi học nữa...

- Ồ là là... toa đẹp như tiên. Vui lòng cho moa yêu toa một cái.

Sil vous plais ! Sil vous plais ! Sinh đánh bạo dờ trò là lời...

- Tres bien... toa tự nhiên như Tây, moa thích lắm. Nè... moa cho toa ôm một cái rồi thôi nhé. Nàng khéo léo, dịu dàng từ chối

- Trời ơi sao đẹp thế này mà không cho yêu? Moa là học trò củ lẩn không biết gì, nhưng rất thèm được một cái French kiss như vẫn thấy trên cinéma !

- Suyt... suyt... Nàng lấy ngón tay chặn lên làn môi cong thật quyến rũ của mình, rồi chọc lại.

- Toa chưa thi đỗ thì moa chỉ cho toa mặng - dê qua loa trái khổ - qua thôi...!

- Trời... ơi..., ý toa muốn nói... anh chưa thi đỗ thì chưa động phòng hả ? Ồ... toa làm thế này là hành hạ moa quá! Hẳn thử dài rên rĩ .

Alice gật đầu cười khúc khích, thích thú. Rồi... kéo hai tay cho hẳn ghì cả thân hình nàng một cái thật chặt, thật đã và lâu. Hẳn

ôm nàng, lấy mũi thơm lấy thơm để lên đầu tóc, cổ, mặt mũi, má... nàng, lòng rộn ràng sung sướng. Nổi vui gặp được thần tiên chắc cũng đến thế này thôi, hẳn nghĩ thầm. Nhưng không biết sao nhiệt độ cơ thể nàng bỗng xuống dần, rồi hẳn thấy như đang ôm một tảng băng lạnh lẽo. Hẳn hoảng hốt buông ra!

- Toa bị cảm hả? Sao người bỗng lạnh ngắt vậy?

- ...

Nàng mỉm cười bí mật không nói, rồi quay vô phòng mình.

- Bon nuit nghe "cục nước đá". Sinh lắc đầu thở một hơi tiếc nuối. Hẳn chợt co người xuống vì cơn đau quặn dưới bụng.

Từ đó, Sinh ở lại ăn học luôn trong căn nhà của Alice, không còn nghĩ và sợ ma hay quỷ nữa. Nàng giúp chàng ôn lại các bài vở cũ mà hẳn bỏ bê, thiếu sót trong năm qua. Cũng may đệ tam là lớp có thể học nhảy. Một số học sinh giỏi, liêu đã đốt giai đoạn bỏ qua để lên luôn đệ nhị, nên việc bắt kịp đối với Sinh cũng không khó lắm. Những môn khó, như Việt văn... nàng không giúp được nhiều, Sinh lại nhờ thầy, cô chỉ thêm sau giờ học. Nàng còn lên thư viện Quốc gia mượn cho hẳn đủ loại sách vở cần thiết để tra cứu thêm.

Hai người sống chung trong tình yêu tràn ngập. Alice mang hai dòng máu Việt - Pháp nên làn da nàng trắng, đẹp, nhiều lần Sinh cầm lòng không được cứ nhào vô ôm ấp, định dở trò theo bản ngã con heo của giống đực. Nhưng chỉ ôm người đẹp được vài giây cho đỡ thèm, rồi hẳn cũng phải buông ngay ra vì thân nhiệt của nàng bỗng giảm xuống thật lẹ như nguyên thùng cà rem hay đá lạnh!

Ngay hôm sau, Sinh được nàng đưa cho một cây chả lụa để về nhà biếu chú thím. Hẳn cảm ơn chú thím và thông báo giờ đã được một gia đình một người bạn khá giả, cảm thông hoàn cảnh cho ở chung.

Thời gian sau này thiên hạ đồn là thức ăn trong các chợ, nhà hàng, quán cóc... ở lòng vòng ngã tư Bảy Hiền, Phú Thọ, Bà Quẹo, Lăng Cha Cả, Ông Tạ, Hoà Hưng... cứ không cánh mà bay

và chẳng ai bắt được thủ phạm! Thêm vào đó dằm ngày hay một tuần vào lúc gần khuya, nhà chú thím hẳn lại có người tới gõ cửa. Khi mở ra đã thấy một bao ny-lông nặng cỡ 1, 2 kí lô thịt heo, bò, cá... treo sẵn với tờ giấy nhỏ ghi của Sinh gửi biếu. Cả nhà chú thím và các em từ đó cũng ăn uống dễ chịu hơn.

Từ dạo đó, việc học hành trong lớp của Sinh bỗng tiến bộ vượt bậc. Từ cầm đèn đỏ suốt năm đệ tam, năm nay đệ nhị, hẳn hầu như dẫn đầu cả lớp về mọi môn, nhất là môn Pháp văn, hẳn viết và nói đúng giọng như dân Tây. Chỉ có một điều là học càng giỏi, Sinh bỗng nhiên như điên khùng. Trừ những giờ trong lớp chăm chỉ yên lặng, học hành. Bên ngoài, hẳn cứ một mình lảm bảm, cười nói như đang đối thoại với một bóng vô hình đứng cạnh. Bạ bệ tò mò, theo dõi. Cuối cùng tất cả đồng ý rằng bây giờ Sinh thay đổi 180 độ: từ năm ngoái bỏ bê sách vở, sang năm nay chăm chỉ, ngoan ngoãn học hành và tiến bộ đến tột đỉnh. Sinh siêng năng đến độ tới lớp khi trời mờ sáng để học, làm bài và đọc thêm sách vở. Tan học, có khi hẳn lang thang sang trại chăn nuôi đầy bóng mát bên kia đường Võ Tánh, để học thêm hay trò chuyện một mình. Dần dà bọn học sinh cho rằng vì cố gắng nhồi nhét quá nhiều sách vở vô đầu nên hẳn đã tẩu hỏa nhập ma thật sự!

Cuối năm đó, Sinh được lãnh phần thưởng danh dự với điểm cao nhất và được cả phần thưởng hạnh kiểm là học sinh ngoan ngoãn nhất lớp nữa. Gần cuối, Sinh bỗng chạy ra ngoài hàng rào ôm vô một bó hồng lớn. Hẳn đem kính biếu mỗi thầy cô một bông hồng để tri ân công lao dạy dỗ của các người.

Tối đó, Alice chúc mừng và đem về một mâm cơm Tàu từ nhà hàng Bát Đạt để đãi hẳn. Nàng có vẻ đắn đo muốn nói điều gì nhưng thấy hẳn vui quá nên đành khựng lại.

Hai tuần sau, kỳ thi Tú tài I diễn ra suốt mấy ngày dài đằng đẵng. Đến đầu tháng 7 là ngày thông báo kết quả. Mọi người hồi hộp mong mỗi được thấy tên mình trên bảng vàng. Sinh nóng lòng có mặt từ sớm. Hẳn được đậu ưu hạng với điểm cao gần như hoàn hảo! Mấy đứa bạn biết hẳn đậu cao la lớn lên:

- Trời ơi... Quy khùng đậu ưu hạng tụi bay ơi!?

- Điên khùng mà giỏi ghê! Từ nay tao phải khùng khùng như nó mới đượ

- Ê... Quy khùng. Mà mở lớp dạy kèm thành người khùng đi.

- ...

Hắn cười, lòng tràn ngập nỗi vui sướng. Tối hôm đó, Alice mang về rất nhiều thức ăn Tây thịnh soạn. Vừa bày ra bàn xong thì Sinh cũng bước vô nhà:

- Hôm nay mình có hai tin, vui thì khỏi nói anh biết rồi. Tin còn lại rất buồn.

- ...?

Sinh ngạc nhiên chưa kịp phản ứng thì Alice tiếp.

- Tin vui là anh đậu Tú tài I, mà đậu hạng ưu nữa. Anh giỏi quá. Em chúc mừng anh.

Sinh bước lại cầm hai tay nàng thủ thỉ:

- Ô... em ơi... anh phải là người cảm ơn em chứ. Không có em anh đâu có ngày này. Còn tin buồn là tin gì? Hắn thắc mắc.

Nàng chột im lặng, thả mình xuống ghế và rơm rớm nước mắt. Hắn hoảng hốt:

- Ủa... sao em khóc? Sao lại có tin xấu? Anh không hiểu, nói anh nghe đi em.

- Em định cho anh hay tin buồn này từ hôm lãnh phần thưởng. Nhưng... thấy anh vui quá em không nỡ, hôm nay không nói không được vì quá cận ngày và giờ rồi.

- Cái gì mà ghê gớm vậy? Sinh hoảng hốt

- Anh ơi... tối nay là lần chót ta bên nhau! Quan cho biết đã tìm ra một chỗ cho em đi đầu thai rồi!

- Trời ơi... em nói gì? Xa em sao anh sống nổi đây? Sinh la lên thảng thốt rồi buông người xuống ghế.

- Như em đã nói từ lúc đầu gặp nhau có ngày em sẽ phải đi đầu thai. Vì chết oan nên em được phép chờ đến ngày trở lại với họ Martin! Hôm nay cái ngày định mệnh đã đến, không đi không được! Quan nói con dâu chú em ở Canada đã thụ thai từ 9 tháng trước. Tối nay nó sẽ sanh con gái lúc 8 giờ tối, tức chỉ còn

vài phút nữa thôi! Em sẽ đầu thai thành bé gái đó để về đoàn tụ với gia đình như ý nguyện! Em không đi cũng không được. Bây giờ em nói ra anh và em đều biết. Nhưng sau khi húp cháo lú trước khi sang kiếp khác em sẽ hoàn toàn không nhớ chuyện gì xảy ra ở kiếp này nữa!

Sinh là người trên ghế, không thiết đến chuyện ăn mừng với những thức ăn thịnh soạn dọn sẵn trên bàn. Alice lại bên, ôm hấn lần cuối vừa khóc nức nở vừa thủ thỉ:

- Anh ơi..., em yêu... anh lắm. Em đâu... phải gỡ đá gì, em... cũng muốn hai đứa mình... ăn nằm với nhau như vợ chồng... Nhưng... em phải cầm lòng biển... thân xác thật lạnh mỗi khi anh ôm em... để... chế ngự anh. Đây là để bảo vệ anh, anh biết không? Em là... m...a... dưới này..., anh là người... trên dương... thế. Dính vô em là đời anh tàn, anh thành... ma luôn. Cả đời anh sẽ là con ma vất vưởng... bao năm như em. Giờ... anh đã hiểu tại sao em là... cục nước đá của anh... chưa?

Nước mắt đầm đìa, Sinh gật đầu nhẹ nhàng cảm ơn, và ôm chặt lấy nàng không muốn rời ra. Căn phòng màu tím như quay cuồng, ma quái và tối sẫm lại. Hai người ôm nhau thật lâu lần cuối trong giòng lệ tuôn tràn.

- Cộc... cộc... cộc...

Có tiếng gõ mạnh ngoài cửa. Một giọng nói rờn rợn vang lên từ cõi âm ty:

- Alice Lan Martin! Alice Lan Martin! Ra đây, tới giờ ra đi rồi!

- ...

Không thấy trả lời, vài giây sau giọng nói lại vang lên ghê sợ và đầy vẻ hăm dọa:

- Alice Lan Martin ra đây ngay! Hay muốn ta vô bắt hồn? Bắt hồn thì ngươi sẽ bị tống đi những nơi khủng khiếp, đoạ đầy gấp trăm ngàn lần đó!

- Thôi... em phải đi anh yêu ơi. Kiếp sau ta sẽ gặp lại nghe... Nàng run rẩy gỡ nhẹ tay hấn, lão đảo đứng lên ôm mặt khóc và nói thêm trước khi mở cửa bước ra:

- Yêu anh mãi mãi!

- Anh yêu em ngàn đời!
- Kiếp sau gặp nhau nghe...

- ...

Sinh buồn bã, bất động nhìn nàng đi ra. Thấp thoáng hai bóng ma to lớn, dữ dằn như hộ pháp đợi sẵn. Họ nắm hai tay Alice rồi cả ba cùng bước vào chùm ánh sáng chói loà vừa tỏa xuống và tan đi thật lẹ. Hẳn dụi mắt định thần. Người bỗng mệt lả và gục xuống thiếp đi.

Tiếng xe cộ chạy ầm ầm lúc sáng sớm ngoài đường làm Sinh giật mình ngơ ngác thức dậy. Đầu cổ đau rần từ bả vai xuống tới sống lưng. Cả người và quần áo hần đẫm ướt vì sương lạnh. Hần ngồi dậy, dáo dác nhìn quanh và hoảng hốt vì thấy mình đang nằm dưới đất sát bụi cây bên cạnh hàng rào trong nghĩa địa. Lão đảo đứng lên, hần mệt mỗi lê bước về phía cổng...

Mười tám mùa mưa thoáng qua với lá trầu rụng, trôi ra ruộng...

Thành phố Montreal, Canada... một buổi sáng lạnh lẽo cuối tháng 11, năm 1982, trời đất chùng lại như báo hiệu hoa tuyết sắp rơi.

Như thường lệ, Joan Martin cùng ông nội và ba tới tiệm bánh mì Baggetts de Paris ở đường Victor Hugo trong khu thương xá cũ. Nàng mới xong học trung học hè vừa qua, chưa quyết định lên đại học, đi làm, hay phụ bán hàng cho gia đình. Là dân Tây mũi lõ, tóc hung, và đôi mắt hạt dẻ nhưng lạ lùng nàng chỉ thích ăn cơm, mì, bún... cầm đũa như một cô gái thuần Á Đông! Đặc biệt, nàng mê ăn uống, sưu tầm, tập tành, xem chuyện ẩm thực kiểu Việt Nam quá độ như một kẻ cuồng tín. Nàng là con một, vừa tròn 18, nhưng vẫn chưa bồ bịch, dù bao nhiêu bạn trai cùng lớp, trong xóm theo rủ rê tán tỉnh hoài. Nàng hơi khác thường so với các nữ sinh cùng lứa. Mặt mày lúc nào cũng đầy vẻ u sầu, ủ rũ, nhất là đôi mắt lặng buồn che giấu điều gì u uẩn sâu kín bên trong. Ông nội George, ba má Henry và Helen, lo lắng đưa nàng

tới nhiều bác sĩ tâm thần để tìm hiểu và chữa trị. Nhưng kết quả không ai đồng ý như nhau, cũng như không thể xác nhận nàng bị căn bệnh bất ổn hay không.

Gia đình nàng có tiệm bánh mì từ đời ông nội sang đây lập nghiệp. Bà nội mất sớm, ông nội nay đã nghỉ hưu để ba má nàng điều hành hết các dịch vụ buôn bán. Kinh tế gia đình tương đối vững vàng.

Ngoài trời mây rữ xám xịt, lạnh hơn. Những hoa tuyết bắt đầu đan nhẹ rồi từ từ rơi xuống dày đặc. Đường xá trơn trượt, khách bộ hành ngã nghiêng, xiêu vẹo và co ro trong y phục mùa đông đầy cộm.

- Tuyết lạnh thế này... lại ế hàng nữa. Ông Henry lắc đầu.

Vừa lúc đó cửa mở. Một người Á đông trung niên vẻ mặt phong sương, điềm đậm bước vào.

- Bon jour. Joan chào

- Chào cô.

Ông chào lại và nhìn như xoáy vào đáy mắt nàng:

- Xin lỗi có phải đây là tiệm của cụ George Martin không?

- Dạ... đúng. Nhưng ông nội tôi giờ già không còn ra trông coi nữa. Tôi có thể giúp ông chuyện gì?

- Ô... may quá. Người đàn ông reo lên. Tôi đi khắp gần 10 tiệm cùng tên trong thành phố, nhưng ai cũng trả lời không biết. Tôi ở xa đến, rất mong gặp cụ để nói chuyện gia đình khá quan trọng

- Ừ... đúng những tiệm đó chỉ là chi nhánh cùng tên, cùng hệ thống bán lẻ thôi. Đây là tiệm nguyên thủy chính gốc. Cũng may hôm nay nội tôi có mặt ở đây. Rồi Joan quay vô trong kêu lớn. Nội ơi... có người muốn gặp nội nè...

Một ông Tây già, dáng khỏe mạnh, da đồi mồi, tóc bạc phơ độ trên 70, bước ra:

- A lô... Tôi là George

- Kính chào cụ, tôi là Sinh ở Sài Gòn mới qua đây định cư từ mùa hè. Tôi có quen gia đình anh của cụ là cụ Jean Marin và bà Marie, cô Alice và người em tên Pierre với tiệm bánh trứ danh

cùng tên thế này... bên đó

Mắt cụ sáng lên trong nỗi ngạc nhiên, giọng run run:

- Ổ... vậy hả? Xin mời ông lại bàn đằng kia ngồi.

Cụ bước lại bắt chặt tay Sinh rồi dẫn hẳn lại cái bàn trong góc dành cho gia đình.

- Ông dùng café, trà? Ăn chút bánh?

- Cám ơn cụ cho cháu tách café đen. Trời này quá lạnh với dân miền nhiệt đới như chúng cháu.

- Nè... cả nhà lại đây nghe chuyện gia đình anh tao ở Sài Gòn

Vài phút sau, ba má và Joan cũng cầm tách café trên tay cộng cafe và đĩa bánh ngọt cho Sinh. Họ lần lượt giới thiệu và ngồi xuống cạnh ông nội và Sinh

- Khoan..., làm sao chúng tôi biết ông thực sự quen với bác Jean ở Saigon? Ông Henry lo ngại hỏi

- Dạ... bác nghi ngờ cũng có lý. Thời đại bây giờ nên cẩn thận mọi chuyện. Cháu nghe kể ngày xưa còn bé, bác Jean và cụ George đây hay đánh nhau. Một lần bác Jean đã lấy viết chì đâm trúng mũi phải của cụ và để lại vết sẹo, có phải không thưa cụ?

- Hừ... đúng đấy, chuyện này chỉ có trong nhà mới biết thôi. Cậu này là thứ thiệt rồi. Cụ George phất tay rồi tiếp. Thôi cậu dùng café cho ấm bụng đi, tôi nóng lòng nghe chuyện gia đình anh Jean bên VN lắm. Tôi chỉ biết sau năm sáu mươi, sáu mấy... thì phải... anh không đem gia đình về Pháp. Và từ đó anh em chúng tôi biệt tin nhau luôn.

Hớp xong ngụm café thơm nóng, Sinh trầm giọng kể:

- Dạ cháu là bạn trai của cô Alice, con gái lớn của hai bác Jean và Marie Martin. Hai bác và em Pierre đã bị tai nạn xe hơi chết một lượt bên đó. Nửa năm sau Alice cũng mất vì trúng đạn oan uổng ở bờ sông Sài Gòn!

Cụ George lấy tay ôm mặt xúc động, mắt đỏ hoe. Hai vợ chồng và Joan cũng bùi ngùi thương cảm. Họ lấy khăn giấy chấm nước mắt, ôm vai an ủi ông cụ

- Biết... chiến tranh là... tàn khốc, ở gần thế nào cũng ảnh hưởng nên tôi đã trốn qua đây, không ngờ gia đình anh Jean lại

xui quá như vậy! Cụ vừa sực sùi, vừa nói

- Xin lỗi làm bác buồn nhưng bác biết không... cháu còn buồn hơn nữa vì cháu có mặt tại đó và thương mến Alice lắm... Sinh bắt đầu xúc động theo, rồi kể thêm những chuyện liên quan về nhà Mertin do Alice kể lại ngày xưa

Một hồi, ông Henry nhìn Sinh cảm động:

- Nãy giờ chỉ nói chuyện gia đình chúng tôi, vậy còn trường hợp ông làm sao trôi dạt tới đây và giờ ở đâu?

- Dạ thưa xin được vắn tắt: cháu và Alice thương nhau khăng khít từ hồi đi học ở Saigon, VN. Khi nàng ra đi - Sinh nói khơi khơi, tránh đi chuyện mình thực sự cùng hồn ma Alice chung sống, nàng phải đi đâu thai... sợ không ai tin - đời cháu đau thương thê thảm. Cháu lao đầu vào lính, chỉ mong được chết theo nàng cho xong. Từ đó cháu cũng thể không lập gia đình với ai. Sau 75 đổi đời, cháu automatic thành phó thường dân, làm đủ thứ nghề từ đập xích lô, sửa xe đạp đến bán chợ trời... Năm 80, cháu may mắn được một gia đình người Hoa nhận cho đi theo tàu sắt tới Hồng Kông. Một năm sau, cháu được chính phủ Canada cho sang đây định cư. Hiện đang hưởng trợ cấp xã hội và đi học để làm lại cuộc đời.

- Ông... ông... ông tên... Sinh rồi lại nhắc tên... Alice? Joan lẩm bẩm lập đi lập lại hai tên này nhiều lần. Rồi mắt nàng bỗng sáng rực lên niềm vui như vật bị hai cực điện âm, dương giựt chạm nhau.

- Xin lỗi cô muốn nói, nghĩ gì về Alice?

- Tôi không biết... nhưng nghe ông kể chuyện tự nhiên có gì trong tiềm thức tôi trỗi lên mạnh mẽ... Hừ... hừ lạ quá. Cái tên ông và tên kia sao thân quen, tha thiết lạ thường... nhất là thấy khuôn mặt và miệng ông nói chuyện trước mặt. Nàng lẩm bẩm

- Này Joan... có phải cô sinh lúc 8 giờ tối ngày 1 tháng 7 năm 1964 không? Sinh bạo dạn đánh cú chót

- Ủa... sao ông hay vậy, mới gặp đã biết cả ngày, giờ tôi ra đời. Joan thẳng thốt lên giọng.

- Khoan, xin lỗi. Để chuyện này ta tìm hiểu sau. Bây giờ ông

ở lại dùng cơm chiều với chúng tôi. Ông Henry ngắt lời. Và, nếu ông không ngại và cần việc làm bất cứ lúc nào ông cũng có thể đến đây góp sức với gia đình chúng tôi. Ông Henry ân cần tỏ ý.

- Cám ơn bác hiện cháu đang đi học. Nhưng xin phép được lại đây thường để thăm gia đình bác.

Thấy Joan tự nhiên hết hẳn trầm buồn, vui hẳn lên, bà Helen như cảm nhận được điều gì rất tốt, thân ái đã xảy ra cho đứa con gái vốn chìm đắm trong sự bất an khó hiểu từ lâu. Bằng giọng trù mến, bà vỗn vã:

- Nếu cậu từng có liên hệ với Alice và gia đình bác tôi ngày xưa thì ta coi nhau như người nhà từ nay.

- Xin cám ơn cụ và hai bác

Từ đó, Sinh thường đến thăm tiệm và nhà của gia đình Martin. Sau nhiều lần thử đi thử lại bài toán tình cảm khó hiểu, gút mắc của hiện tại và quá khứ, Sinh biết chắc cô bé Joan đây chính là kiếp sau của Alice năm xưa. Rồi Sinh cùng Joan càng ngày càng thân mật và khăng khít thích thú bên nhau, dù tuổi đời khá chênh lệch, xa cách. Tình yêu âm ỉ từ kiếp trước dần dần khơi dậy. Và... đám cưới của chú rể Sinh, tuổi đời 40 và cô dâu Joan mới tròn 20, đã cử hành thật ấm cúng vào hai mùa Xuân sau đó!

Q NHÀ LÁ VƯỜN

Thư gửi Thầy Cô: Khoảnh khắc nhiệm mầu...

Thầy, Cô kính mến,

Thầy, Cô.... hai tiếng thật thân thiết, ấm áp thương yêu vì là những từ ngữ quen thuộc trong gia đình dân Việt. Phàm đã là người ai cũng có cha, có mẹ, nhưng có được người để gọi thầy, cô là một hạnh phúc, một vinh dự không phải ai cũng có được trên rất nhiều quốc gia, trong đó có VN.

Những năm đầu của trung học đệ nhất cấp, những gì em có thể cảm nhận được từ Thầy, cô, khi thầy cô nói "trúng tim đen" của em, đã là những khoảnh khắc vô cùng mầu nhiệm, những bài học vô giá trong đời mà đến giờ vẫn hầy còn vang vọng trong tâm khảm, vẫn là hành trang cho em dẫn thân trong đời, là ánh đuốc sáng soi đường em đi, trong đời sống, sinh hoạt và công việc hằng ngày...

Em vẫn nhớ mãi những lời nhắn nhủ năm nào của thầy Hồ và câu chuyện dưới cờ mỗi buổi sáng thứ hai. Những ngày cùng các bạn làm báo, bán báo dưới sự hướng dẫn của thầy Quảng, thầy Quý....Nhân mùa Tri Ân Thầy Cô, em xin được trân trọng gửi đến quý thầy cô lời biết ơn về những khoảnh khắc nhiệm mầu em đã có cái diễm phúc đón nhận được từ những ngày xưa êm đềm trong sáng, đặc biệt là từ Cô Nguyễn thị Minh Kim, cô Hoàng Mai Dung và cô Phan Thanh Tâm.

Cô Minh Kim kính mến,

Cô không chỉ truyền đạt những kiến thức dữ kiện về lịch sử cho tụi em mà cô còn là người đã có những nhận định sâu sắc, thực tế về thời cuộc, về tiến trình xã hội, văn hóa, nhân cách, nhân phẩm trong những cư xử giữa người và người với nhau

qua bao thăng trầm, đổi thay của đất nước trong từng bối cảnh lịch sử. Cô cũng là người đã gửi đến chúng em rất nhiều câu nói bất hủ, từ kinh nghiệm sống trong đời, với môi trường chung quanh, mà đến giờ em vẫn còn khắc ghi trong tâm khảm. Khi Minh Nguyệt, người em gái thân yêu nhất trong đời của em qua đời tháng 12/1974 sau một cơn bạo bệnh, sự đau đớn cùng cực đã khiến em không nhỏ được một giọt nước mắt vì tim như rã nát, khô cằn...

Suốt một tuần lễ ở nhà trong không khí tang tóc, em không khóc được dù mắt ăn mất ngủ. Khi trở lại trường, em đã thần thờ, lạc lõng, thờ ơ cả với những bài cô giảng dù trước đó, em luôn chú ý, yêu thích lắng nghe từng lời cô trình bày phân tích... Chắc là cô đã nhìn thấy rõ nỗi sa sút tinh thần của em....Cô đã chờ đến tan trường, khi em ra lấy xe, cô đến bên em, đặt tay lên vai em, ánh mắt tràn ngập thương yêu, chua xót và cô nói: "Cô biết em rất buồn, và cô chia buồn cùng em!" Chỉ một câu giản dị vậy thôi, mà nước mắt em cuối cùng đã tuôn rơi lã chã, cuốn trôi đi một phần nào những đau đớn ngập tràn. Lời nói cô như sưởi mát, mưa nguồn làm sống lại mảnh hồn thơ dại đang bị dày vò, tan hoang, u uất. Xin cảm ơn vạn lần cô yêu kính ơi. Cảm ơn cô đã thương yêu em, từ đó đến giờ. Và vẫn tin em, nghĩ về em như bao năm xa xưa đó...

Và em còn được là học trò của cô Mai Dung kính ái, hiện thân của sự điềm đạm, tế nhị và bao dung, công bằng trong thiên chức giáo dục. Ân nghĩa của cô đã đến với em từ những ngày em còn lom bôm học từ ngữ Anh văn, các động từ, tính từ, túc từ....

Cứ nhớ đến cô, em lại nhớ đến tờ báo xuân trường Hồ Ngọc Cẩn. Năm cuối làm trưởng ban báo chí TH, cũng là năm được em cùng một số thầy cô dong ruổi trên khắp ngõ ngách đường phố SG để bán báo xuân của trường TH. Tuy bán rao cũng không đến nổi tệ (nhất là ở mấy trường Tàu trong Chợ Lớn), tụi em lại không đủ tiền để có thể ai bán gì cũng mua theo ước muốn! Em nhớ rất rõ hai anh trường HNC vào bán báo, giới thiệu, quảng

cáo một hơi dài mà cả bọn tụi em cứ tỉnh queo, nhe răng ra cười trù! Không biết cô thấy tội hai anh đó hay tội nghiệp em (vì biết em rất mê đọc đặc san Xuân các trường) mà cô đã điếm đạo bảo rằng cô mua 2 cuốn. Sau khi hai anh đó đi rồi, cô hỏi, ra vẻ không mấy quan tâm: "Tháng vừa rồi em nào đứng nhất lớp cô nhi?". Khi một số các bạn lao nhao, "M.Phượng đó cô!" thì cũng có tiếng cầu nhàu nho nhỏ: "Cô biết rồi còn hỏi!" làm em vừa hân hoan cảm động, lại vừa áy náy, thương cô thêm vì biết tính cô bình sinh thường phạt học trò công minh, lại luôn bày tỏ sự quan tâm đến tụi em cho đồng đều, để tránh chuyện tị hiềm hờn mát...

Khi em tình cờ được gặp lại cô từ 1983 đến giờ, cô vẫn luôn tỏ lòng mến thương, săn sóc đến em... Từ những buổi mừng sinh nhật con cô, đến những lần con em chào đời, cô luôn hiện diện trong đời sống của em, luôn tỏ rõ sự quan tâm ý nhị, ân cần, ưu ái....Và tháng 3 vừa rồi khi em gặp tai nạn xe, vừa nghe tin, cô đã tắt bật bỏ ngang việc bếp núc trong nhà để đến thăm em, để xem em có bị chi nguy hiểm không. Sự yêu thương không ngừng nghỉ của cô đã làm em cảm thấy vô vàn hạnh phúc, rung rung nghẹn ngào vì cảm động. Em xin vạn lần cảm ơn cô, vị giáo sư khả ái, nhu hòa, đã khiến em cảm thấy quá may mắn là đã được học ở TH QGNT để được có cơ duyên làm học trò của cô.

Và sau cùng con xin được trân trọng kính gửi đến cô Thanh Tâm, giáo sư Việt văn bên Phổ thông, năm lớp 7, lòng tri ân sâu sắc vì những kỷ niệm đã ảnh hưởng sâu đậm trong đời, không bao giờ con quên được...Dù chỉ học được với cô một thời gian rất ngắn (khoảng chừng 2 tháng trước khi thi qua TH) nhưng những ấn tượng sâu đậm tuyệt vời sẽ sáng mãi trong con ...

Năm đó, mùa thu 1972, lớp cô dạy là một trong những lớp con mê nhất (có lẽ vì Việt văn là môn học con có khiếu nhất lúc bấy giờ). Một hôm cô giảng về bài luận nào đó, và câu chuyện này dẫn đến sự so sánh hai nền văn minh Việt và Mỹ, cuối cùng cô bảo: "Người VN chúng ta tự hào là có hơn 4000 năm hiến, nhưng thật ra so mới Mỹ thì chẳng văn minh chút nào. Cứ nhìn

cách sống thì biết!" Và cô "phán" thêm một câu: "cái nhà bếp, phòng tắm của Mỹ nó còn sạch hơn cái phòng khách của VN!" Con nghe xong câu cuối, mặt mũi nóng bừng, mắt mờ tai điếc vì "tự ái dân tộc" dâng tràn, uất ức, và con đã giơ tay xin phát biểu ý kiến. Không đợi cô cho phép, con đã đứng bật dậy và lập luận, cãi lý với cô rằng văn minh con người không thể được định giá bởi những đồ vật, hay phòng khách, nhà bếp mà là phần tinh anh, văn hóa, những giá trị tinh thần tích tụ bao đời. Nói một hơi xong, con ngồi phịch xuống, khóc như cha chết mẹ chết... Con chắc mẫm trong bụng rằng kỳ này hẳn như vậy, thì chỉ còn có nước về nhà giúp Má quét nhà, nấu cơm trong bếp! Và như vậy thì thật là tội nghiệp Má con, người không có được cái điểm phúc đi học hồi nhỏ nhưng luôn gắng hết sức, vất vả ngược xuôi để nuôi con ăn học, và như vậy thì con quả là đồ bất hiếu, bất mục. Con cũng nghĩ cái "đường học" của mình sao mà chán quá vậy! Đang học Lê văn Duyệt "ngon lành", lại chuyển lên đây làm chi để năm trước thì phải nghỉ học vì khóc lóc đến nỗi nhứt đầu kinh niên khi cô giám thị mắng oan, còn năm nay đi học lại gặp cô giáo Việt văn "thiếu tinh thần yêu nước"! Con nhớ cô đứng lặng nhìn, mắt mở to, không nói một lời. Cả lớp im thin thít khi nghe con nói, chắc đứa nào cũng bụng bảo dạ: "Cái con này điên rồi!" và chắc là cũng muốn xem phản ứng của cô ra sao... Sau một hồi im lặng như tờ, con nghe tiếng cô nói thật nhẹ, thật bình tĩnh, ôn tồn: "Phượng ở lại gặp Cô sau giờ học!" Và vì thế, con càng cảm chắc trong bụng là sẽ bị giảng thê thảm sau giờ học trước khi bị kỷ luật... Những phút giây còn lại trong lớp hôm đó trôi qua thật nhanh vì con có cảm tưởng như sắp bước lên đoạn đầu đài...

Sau giờ học, khi không còn một học sinh nào nữa trong phòng, con thiếu não đi lại gần bàn cô để "lãnh án". Con nhớ rõ con cảm thấy rất đau khổ, nhưng không sợ hãi, vì ánh mắt cô thật êm dịu và đầy vẻ thương cảm. Và cô đã nói với con thật nhẹ nhàng, với cái giọng Huế dịu ngọt, thâm trầm như nhã nhạc ấy: "Cô cảm ơn con đã nói lên điều con nghĩ, và Cô xin lỗi đã làm con

Phút nhiệm mầu

*Như mắt thương yêu dõi bước nhau
theo ngàn mây trắng đến đời sau
Như suối cuốn trôi niềm tủi hận
khai sáng tin yêu: phút nhiệm mầu*

*Vang vẳng trong em tiếng kinh cầu
theo ngàn ưu ái thấm ân sâu
Công lao vun tưới tim non dại
Cô tỏa tình thương: phút nhiệm mầu*

*Cơm áo... trôi ngày tháng lao đao
Đệt đời theo nhát chém hư hao
Bao nhiêu giấc mộng tan trong mộng
Vẫn sáng trong em: phút nhiệm mầu*

MINH PHƯỢNG

buồn, con khóc vì câu nói hồi nãy!" Trời đất thánh thần thiên địa ơi! Con đứng như trời trồng, không thốt nên lời, như người rớt từ cung trăng. Không ngôn từ nào có thể diễn tả được sự ngỡ ngàng, kinh ngạc và sau đó là niềm kính yêu ngập tràn đối với cô. Cô đã không tự ái và không có một lời mắng mỏ, hỏi tội. Cô còn xin lỗi con! Con nhớ mãi cái khoảnh khắc nhiệm mầu đó, cái cảm giác được "tha bổng", được thông cảm, và nhất là được thương yêu, trân trọng. Con đã run lên, đứng không vững vì những xúc động mãnh liệt ấy và, với nước mắt lưng tròng, lí nhí nói cảm ơn cô, và thưa cô con đi về. Con nhớ cô chỉ cười thật nhẹ, và nhìn con bằng đôi mắt cảm thông, đầy thương mến. Hôm đó con đi ra bến xe lam để về nhà mà trong lòng chỉ muốn hét thật to cho

cả thế giới biết con là người hạnh phúc nhất trên đời. Có lẽ cô không bao giờ nghĩ chỉ một lời nói ấy, cô đã hoán chuyển bao nhiêu ý nghĩ bực bội, tủi hờn trong con.

Chưa hết, ngày hôm sau, cô còn nói với cả lớp rằng cô đã suy nghĩ thật kỹ về những lời con nói hôm trước, và cô bảo rằng cô rất phục con vì con đã dám nói lên một điều đúng! Và Cô khen con trình bày mạch lạc, lý luận vững vàng, chứ không ảm ố hội tể! Niềm kính yêu Cô dâng tràn thập bội khiến con thấy trường QGNT là thiên đường của thương yêu, của tình thầy cô vô bờ vô bến! Và những ngày sau đó, thỉnh thoảng cô còn kêu con đi chung với cô ra bến xe lam sau giờ học... Bài học quý giá nhất, bài học đầu đời về ngành sư phạm mà đến bây giờ con vẫn luôn tâm niệm, cố gắng thực hành với chính học trò của mình: không vì tự ái mà dùng quyền làm cô thầy (được xem như là tuyệt đối ở VN ngày ấy) để che lấp, chà đạp đi những lời nói trung thực nhất của học trò.

Cô đã dạy cho con bài vỡ lòng về sự kiên nhẫn nghe bằng tim, về lòng thương mến bao dung khi nhìn thấy sự đau khổ, xúc động của người khác, nhất là của học trò mình. Ngay cả sau khi con đã qua TH, cô vẫn không hết quan tâm đến con. Những gì "quan trọng" xảy ra trong trường và trong gia đình của con, cô cũng là người con thổ lộ, tâm sự nhiều nhất. Vì thế nên sau khi đột ngột theo gia đình di tản năm 75, những năm đầu không liên lạc được ngay cả với bà con bên VN, con đã xót xa, thương nhớ cô không nguôi vì cô đã tin tưởng ở con quá nhiều, đã kỳ vọng về con quá đỗi. Con đăng báo tìm thầy cô, bè bạn, và có lẽ Trời Phật động lòng nên đã cho con tìm được cô theo lời nhắn trong báo Văn Nghệ Tiền Phong vào năm 1978.

Ngày đầu tiên nhận được thư cô, con run tay mở thư, đã tỉ tê giọt ngấn giọt dài, vì mừng mừng tủi tủi, và vì nghĩ đến sự cô quạnh của cô trên quê người, trong mùa đông giá tuyết ở Colorado. Con nghĩ: ít ra mình còn có gia đình, còn cô..

Vậy mà cô vẫn lạc quan, không than thân trách phận. Cô không vì những nỗi cô đơn, phiền muộn và những năm cơ cực

bên VN sau 75, mà trở nên bi thương ai oán. Cô đã tiếp tục đi học lại, dù đã phải trải qua bao nghịch cảnh, những trống vắng của tâm hồn. Và bây giờ, cô là bác sĩ tâm lý học, với 5, 6 mảnh bằng. Cô tình nguyện cứu giúp cho bao nhiêu người chung quanh và nhất là đồng hương kém may mắn, vừa cả về tinh thần lẫn vật chất... Lại một lần nữa, cô đã ban cho con bài học về sức mạnh của tinh thần, về sự kiên trì theo đuổi mục tiêu, lý tưởng.

Duy có điều bài học này quả là... khó quá với con trong năm 1978 cô ạ! Nên khi cô khuyên con học tiếp tục để làm bác sĩ giúp đời, con đã không thể nghe lời cô hoàn toàn được vì nghĩ: "tại sao mình phải làm cho Mỹ tốt hơn! và ở đây thì làm sao mà giúp người nghèo cho được!" Sự suy diễn nông nổi vì những bút rút khổ sở khi mới qua đây đã khiến con không còn hăng say "trau dồi kinh sử" như xưa được. Nhưng may mắn thay, nhờ có sự khuyến khích, khuyên nhủ từ cô, con đã không để buông xuôi vì những ước mơ cho quê hương bỗng một sớm một chiều bị cuốn trôi đi theo giòng đời nghiệt ngã... Con xin cảm ơn cô, với hết lòng kính yêu không người ngoài, đứt đoạn.

Và em xin gửi đến tất cả quý thầy cô QGNT lời tri ân thiết tha chân thành nhất. Thầy cô đã vì cứu mang chúng em trong giai đoạn chuyển biến của lịch sử VN mà chịu nhiều lao đao gian khổ trong cuộc đổi thay đời sống. Em xin cầu ơn trên phù hộ cho quý thầy cô những ngày còn lại trong đời tràn đầy sức khỏe, hạnh phúc, an lành bên người thân và đám học trò ngày xưa, giờ cũng đã bạc đầu với bao nỗi trôi theo tháng năm ly tan, chất chồng thương nhớ....

Với hết lòng kính yêu chân thành,

VÕ THỊ MINH PHƯỢNG

Chúc mừng Ngày Tri Ân Thầy Cô 2011

Tôi ngồi xem những thước phim quý báu
Của hành trình dẫn đến hội Tri Ân
Từng khuôn mặt Thầy Cô... người quen, lạ
Những bàn tay, bao câu nói ân cần

Vâng chẳng có chổi bay trong cổ tích
Chẳng xe hơi vùn vụt buổi hoàng kim
Mà chỉ có tấm lòng và ngựa sắt
Chạy ngược chạy xuôi một dạ kiếm tìm

Cô - tóc bạc da mồi
Thầy - cũng không còn tráng kiện
Cười cười, nói nói, học trò giờ cũng Ông Bà
Có điều gì còn như vẫn thiết tha
Trong ánh mắt khi nhớ về dĩ vãng...

Ừ ngày ấy các em còn trẻ lắm
Cứ thật đúng là nhất quỷ nhì ma...
Bao nhiêu nhé hăm he và trách phạt
Nhưng thật thương trẻ côi cút đó mà...!

Còn... còn nữa quãng đường còn chưa dứt...
Mà nghẹn lời tình Nghĩa Tử Quốc Gia
Xin trân trọng những tấm lòng "Em - Chị"
Lời chúc mừng thành quả tiến càng xa...

TN

11/17/11

Nỗi nhớ!!!

Gần bốn mươi năm bao nhiêu chuyện cũ
Lấp mãi đầy vui hồ thắm cuộc đời
Một sân trường cỏ mượt lúc ra chơi
Bài hát thượng kỳ vang vang buổi sáng...*

*Còn mãi đó những bình minh chói rạng
Lũ trẻ ngây thơ Mệ dắt đến trường
Ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, thiếu một tình thương!
Mong tìm lại trong tin yêu Thầy - Bạn*

*Thời chiến tranh dưới bom gào lửa đạn
Theo gót cha anh nhiều "đứa" ra đi
Đổi ấm êm, đổi mộng ước xuân thì
Hy vọng một ngày mai trời lại sáng*

*Gần bốn mươi năm bao nhiêu hoạn nạn
Ngôi trường yêu... đã đổi nếp thay tên
Kỷ niệm xa xưa... những phút êm đềm
Còn ghi mãi trong lòng quên sao được...*

*Dòng phấn trắng ghi ơn người dựng nước
Chiếc bảng đen tô đậm những công lao
Của tiền nhân đã đổ giọt máu đào
Giữ cho vẹn giải giang sơn gấm vóc*

**Để trẻ thơ an tâm vào lớp học
Trăng thanh bình chiếu sáng những dòng sông
Để buổi sớm mai từ những cánh đồng
Nghe ngan ngát mùi hương thơm lúa mới**

**Gần bốn mươi năm... vẫn còn chờ đợi...
Cho đến bao giờ tròn được ước mơ!?
Tri Ân Thầy Cô **... viết mấy câu thơ
Hồn thất thểu nhớ về bao chuyen cũ!!!**

TN

11/16/2011

***Bốn mươi ... gần đủ bốn mươi năm!
Rời xa trường cũ chữa về thăm
Tóc trò dần bạc theo năm tháng
Thầy - Cô ... đành chỉ gởi lời thăm!!!
** Nhân ngày Tri Ân Thầy Cô 11/2011**

Tình cũ trường xưa

Trời đã tàn thu, sắp lập đông
Đến hẹn, mang nỗi nhớ bên lòng
Tìm người năm đó trong lễ hội
Tri ân thầy cô ai nhớ không ?

Gặp nhau mừng tủi, ôi! sao xuyên
Bài hát thiết tha xin chớ quên
"Trường (làng) tôi, cây xanh lá vôi quanh
Muôn chim hót vang lên êm đêm..."

Phù hiệu trường xưa lại được in
Trên tà áo trắng, nơi con tim
Ấm áp thân thương tên lớp cũ
Bạn ơi ! Ngày ấy biết đâu tìm

LÊ THƠ
11/2011

Dĩ vãng thần tiên

Thuở đến trường tôi cũng như em
Trốn học tung tăng đi tìm cát bụi
Thuở đến trường tôi cũng lang thang
Cũng bán báo xuân cũng làm văn nghệ
Thuở đến trường hay dấu tảo dấu me,
Khúc khích trao nhau trốn thầy cười ồ lớp
Buổi tan học trú mưa rơi lộp bộp
Xúm xít bên nhau béo má nắm tay
Cũng có lúc giận nhau khóc thật
Nét mực tím thôi nhòe nước mắt
Trang thơ cũ đem ra lau mắt
Rồi lại cười như cũ có gì đâu
Thuở ngày xưa yêu biết bao nhiêu
Cánh hoa phượng nâng niu làm cánh bướm
Hoa cỏ bên đường cũng ghé môi hôn
Một chiếc lá khô cũng chứa cả thiên đường
Một nắm kẹo cũng nên điều kỳ thú
Một chút bông đùa cũng trăn trở đêm thâu
Thuở ngày xưa đã mất còn đâu
Bàn tay nhỏ trắng tinh giờ đâu nữa
Nụ cười em hồn nhiên bên song cửa
Đã qua rồi một dĩ vãng thần tiên.

CÂU TRE. 12AB ĐÊM

Đồng hồ Q đã điểm

Đồng hồ Q đã điểm
Ngày tri ân đến rồi
Thầy cô cũng náo nức
với học trò cùng vui

Đồng hồ Q đã điểm
bạn ơi hãy tìm về
26 tháng 11
Đừng quên nhé bạn ơi

Đồng hồ Q đã điểm
Bàn tay nối bàn tay
cho vòng tròn thêm rộng
cho tình Q tròn đầy

Đồng hồ Q đã điểm
Ngày thầy cô đến rồi
Nghĩa tình Q đậm lắm
Tình Thầy trò chẳng phai

Tích tắc tích tắc tích
Đồng hồ Q đã điểm

Tích tắc tích tắc tích
Tiếng thời gian gõ nhịp
Không chờ đợi một ai

Đồng hồ Q đã điểm
Tay diu tay nhịp múa
Bài hát đượm nghĩa tình
Nào gắng sức chung tay

Đồng hồ Q đã điểm
Danh sách về tham dự
Thư mời nhớ trao tay
Trang quý vàng luôn mở

Đồng hồ Q đã điểm
Ban tiếp tân dọn dò
Những nụ cười niềm nở
Mừng Thầy Cô về dự
Đón bạn hữu bốn phương
Tiếp đãi từng món ăn

Trật tự luôn văn hồi
Đổ mồ hôi vẫn vui

Đồng hồ Q đã điểm
Lão thời gian già nua
Bổng lòng tràn hớn hờ
Bên một đàn học sinh!
Đời xấp xỉ sáu mươi!
Cùng rộn ràng múa ca

Mừng thầy cô một ngày

**Thời gian đi với Q
Q sống cùng thời gian
Đôi ta mãi trùng phùng
Một tri ân khắc ghi**

**Đồng hồ Q đã điểm
Bình Minh căng sức trẻ
Hoa Thủy Tinh tỏa sáng
Tia flash anh Trung Bảo
Ghi lại tuổi Thầy Cô
Tình thân cùng chung sức
Đến từng nhà thầy cô
Những nụ cười chào đón
Những lời nói mến thương
Hẹn gặp Ngày sum họp
Tri ân tự đây rồi**

**Tắc tích tắc tích tắc
Đồng hồ Q đã điểm
Còn tám ngày nữa thôi
Hâm ấm lại tình Trường**

**Đồng hồ Q đã điểm
Nào anh Hải nhíp nhàng
Nào anh Anh chưa nghĩ
Kìa văn nghệ "hiuhiu..!"
Vào đặc san với Thế
Còn Kim Loan mạn mòi
Lo toan và sắp xếp
Tất cả đều chạy đua
Tất cả đầy thương mến
Cho nhà Q vẹn toàn**

**Xin tung hô quý bạn
Quý anh chị và em
Nhà mình còn hồng phúc
Phủ khắp cuộc đời nay
...**

**THL – HL – TL
(18-11-11)**

Mỹ du ký

Trưa 14/6/2011

Từ già gia đình và các bạn 71, lặng lẽ kéo valy vào, đi quá sớm nên không ai đi cùng, cũng hơi buồn nhưng... niềm vui đang ở phía trước... nghĩ vạy và hiên ngang bước tới

Gởi hành lý xong chợt nhớ lần trước đi cả nhóm dzui quá là dzui, mới đó mà đã hai năm... Vào phòng cách ly mới biết chuyến bay sẽ chậm 1 tiếng, một giờ đồng hồ đủ để biết bao nhiêu là hoàn cảnh cùng du Mỹ với mình.

Một cô gái trang điểm hơi kỹ, quần chật qua gối cùng đôi boots cao, ôm cổ chân, tội nghiệp chắc gia đình cô chưa có người từng đi du lịch xa, bao nhiêu tiếng trên máy bay với quần bó chật chội, chuyển từ máy bay này qua máy bay khác, đôi giày cao là cả một cực hình... nhưng nhìn đôi mắt ngời sáng niềm hạnh phúc, chắc đang nghĩ đến người sẽ đón, chợt nghĩ câu... thú đau thương và thắm mỉm cười

Một bác khá lớn tuổi, với răng đen và khăn mỏ quạ, quần áo đơn giản, xách một giỏ tre như giỏ trầu cau, mỉm cười nhìn mình chìa cái bánh dầy kẹp chả... ăn chút kẹo dổi... nụ cười thân thiện bà cho biết các con nói quá bà mới đi cho chúng vui nhưng sẽ về lại vì già rồi cần tình làng nghĩa xóm hơn... bà cũng sẽ xuống Cali, bà dặn nhớ dắt bà theo với

Thêm một bà người Huế, nhìn dáng lịch sự cho biết bà đã đi Mỹ hai lần rồi lần này con gái sinh nên...

...

Trên máy bay quá cảnh Đài Loan quanh mình toàn tiếng Việt, tự nhiên thấy ấm lòng

Kinh nghiệm qua bao lần lên xuống máy bay, thấy ruột gan như thót lại, quả nhiên..máy bay đang hạ dần độ cao... tiếng cô

tiếp viên hàng không thông báo

Gần ba tiếng chờ ở Đài Loan... lại xếp hàng vào...

Máy bay lớn, tới ba hàng ghế...

Lần này ngồi cùng với một bà mẹ trẻ bế bé gái khoảng hơn một tuổi người Campuchia, đứa bé khóc suốt...

Đến Cali, đầu như đeo đá, về đến nhà chỉ kịp chào ông anh... sau đó... bay tuốt trời cao... lao vào giấc ngủ không chút nào mộng mị...

Tình dậy trời vẫn còn sáng mà đã hơn 7 PM... trong nhà đùa chắc vừa về lại VN để từ giã chàng...

Họp mặt Nam Cali

Đến nhà Hoài Nam đã có P H Thừa, Phương té lẫu, Cấn, P T Trương, P K Phụng, chị Nam, Phượng và đặc biệt có Thầy Nguyễn Lộc Thọ... tất cả cùng nâng ly chúc mừng người ở xa đến tham dự Đại Hội sớm nhất

Những ngày tiếp theo, lịch luôn kín... các chị dẫn đi shopping, đến Cosco mua hàng cùng Minh Nguyễn, café Tây Hiên cùng Trương, Thừa, Đạt...

Nhà hàng Ánh Hồng gặp P T Việt và một số bạn trong đó đặt biệt gặp Đỗ thị Hoa Q 71, tình cờ qua đài phát thanh biết được có học sinh trường QGNT dâng hoa ở Tượng đài chiến sĩ... vội vã đến và tìm lại được gia đình Q qua bao nhiêu năm xa cách dù bạn đang ở Cali

Nghe Hoa thổn thức kể lại mới thấy hết được cái gắn bó của ngôi trường thân yêu

Những ngày tiếp, nhận được phone với bao thăm hỏi của Nguyệt, Mơ, Tuyết, Đào, B. Ngọc, Tuấn Hạnh... hẹn và hẹn gặp...

Bỏ lại bao hẹn hò

Sáng 1.7 lên đường đến Tampa (Florida)

Ra đón có Lệ, Kim Loan, Luận, cả nhóm kéo về nhà Lệ

Wow, ngoài cổng hai cây xoài với quả chùng trái, chợt nghĩ họp nhóm nội trú ở đây, quá đúng (nhớ lại ngày xưa... cây sơ ri

ngoài trường không còn trái nào lớn chứ đừng nói là chín), trong vườn lại thêm mấy cây xoài sai trái, rồi nào nhãn, na... chụp ảnh kỷ niệm xong là nhận được phép... hái bất cứ quả nào thích... hoan hô... nhưng nếu cấm, để len lén hái chắc dzui hơn...

Qua hôm sau các em nội trú xúm nhau lại trở tài... trên bàn tiệc nhỏ có gỏi xoài, xoài ngâm... xoài, hái xuống làm ngay... ngon chi lạ... bánh bột lọc, chả ốc, bánh xu xê, một nồi chè khoai môn bột bang, bác Tám hì hục quạt bếp nướng thịt... Minh phone liên tục... em đang trên đường tới... có thêm Phát, Phán, một vài anh Võ bị...

Ăn tiệc xong kéo nhau ra biển

Bốn ngày ở Florida với bao kỷ niệm xưa gợi mở, tất cả như trở lại ngày xưa... tràn ngập tiếng cười khi tập trung người trèo hái, kẻ hứng xoài sợ rớt, từng rổ từng thùng mang vào... sẽ chẳng bao giờ quên được

Sáng sớm 5/7 rời Tampa với bao luyến nhớ... với bao tiếng sóng dội trong lòng...

Washington DC

Đến DC liên lạc với Sỹ Tuấn, cuộc hội ngộ bất ngờ của Texas, DC và Việt Nam... thật vui, rộn ràng cả khu Eden... sau đó kéo về khách sạn Comfort Inn chào Thầy Cô, gặp Tuyết Sương cũng dân nội trú, bao kỷ niệm của mấy chục năm lại được nghe và say sưa kể...

Vợ chồng Tuấn xin nghỉ mấy ngày để đưa đi khắp nơi, đi dợt nhạc, đi thăm bạn bè...

Tối 9/7 tham dự Họp mặt Sân Trường

Gặp nhiều Thầy Cô, Cô Lộc cùng phu quân, Cô Lĩnh, Thầy Quảng, Cô Nữ, Thầy Cô Bửu Minh... Cô Hồ Ngọc Nữ, Cô Lộc, Cô Lĩnh, Thầy Quảng...

Thầy Cô đều khen Việt Nam giỏi, cố gắng góp mặt mỗi lần Đại Hội

Cảm động khi gặp lại Đỗ Ngọc Vinh, hôm nay khá hơn, cười tươi và nhắc tô bún bò khi Vinh về chữa bệnh ở Việt Nam

Gặp lại Quan Thư, hai chị em bù ngủ nhắc đến người vắng mặt

Gặp lại Bích Nga, lần đầu tiên tham dự nên ngạc nhiên vì gặp lại nhiều Thầy Cô và bạn bè, Huyền Nga vẫn xinh đẹp, Đỗ Mơ nhẹ nhàng thân ái...

Đúng là Sân Trường, bên này một nhóm, bên kia một nhóm... thế nhưng nghe gọi Nội trú đầu là ùa lên sân khấu, lên hình thiếu nam sinh..chắc đang mãi dzô.. dzô

Sau lời khai mạc, chào cờ... phút mặc niệm luôn làm mọi người lắng xuống...

Một nhóm học sinh được mời lên sân khấu... Hiệu đoàn ca vang vang

Vinh danh Thầy Cô cũng thật xúc động, chúng con luôn nhớ đến người đã hướng dẫn chúng con từng bước vào đời.

Văn nghệ với cả một ban nhạc đầy đủ trống kèn, ca sĩ Sỹ Tuấn, Sỹ Tường vẫn ngọt ngào trong lời ca tiếng hát, đặc biệt con trai anh Đức đã mang lại niềm vui bất ngờ bằng giọng hát tuyệt vời...

"Ca lẻ" Việt Nam cũng lên góp tiếng với bài Trường Cũ Tình Xưa... bao nhiêu kỷ niệm hoa bướm ngày xưa vang trong nỗi niềm nhưng nhớ, có ai đi thương về Trường Xưa...

Mọi người vào tiệc, sau đó là phần khiêu vũ...

Tiệc tan trong bao tiếc nuối, tạm biệt nhé... biết có còn gặp lại...

Thật tiếc không cùng Thầy Cô và các bạn tham gia tour du ngoạn Washington DC,

New York và cruise nữa.. tiếc lắm lắm

Về lại Cali

Thứ sáu 22/7

Trước mặt tiền nhà hàng Emerald Bay một ban-ron màu vàng

chữ đỏ thật to

Đại Hội Quốc Gia Nghĩa Tử Chào Mừng Quan Khách

Đọc và tìm chọt rợn ràng, ngoài cửa bước vào qua bàn kiểm tra danh sách, nếu đã có tên (có nghĩa là đã đóng tiền) sẽ nhận một áo thun trắng in hình Phù hiệu Hiệu Đoàn Trường và một quyển đặc san... cả nhóm xúm vào ríu rít và ồn ào như cách đây mấy chục năm... mình size mấy... xí cho mặc thử nghe... mặc trong hay mặc ngoài... từng nét mặt vui tươi sao nghe quá thân thương.

Ô có cả Thầy Cô, vội sụt sụt... nhưng chẳng ăn thua gì... thế nhưng chỉ loáng sau đã tươm tất áo trắng, đeo bảng tên nghiêm chỉnh... nhớ đấy sáng mai chào cờ phải mặc áo trắng, bảng tên phải giữ cho tối mai đó... nhớ nhé... chị Q 65 xinh đẹp luôn miệng nhắc các em

Kéo ra cổng chụp ảnh, bên đây cười lên... bên kia nhìn đây... đúng câu dzui là dzui quá... dzui là dzui ghê. Một cái vỗ vai thân ái... chào anh... anh Toàn cười hiền hậu trao gói quà làm xúc động quá... cảm ơn anh thật nhiều

Bước vào trong, trước sân khấu là những dãy bàn, trên bàn ghi tên từng niên khoá và dĩ nhiên những bàn trang trọng nhất dành cho Thầy Cô và các Mẹ

Mọi người chạy qua chạy lại, hôm nay mới nháp à quên tiền đại hội chứ ngày mai là Q nào ngồi bàn Q đó nghe... vâng ạ...

MC đã lên sân khấu

Từng tiết mục được giới thiệu, vừa hát, vừa khiêu vũ cả Thầy cả học sinh hoà nhập trong tinh thần ái

Cầm Hồng, một Q 75 xin được có vài lời, giọng Hồng trầm, ấm tha thiết kêu gọi thương yêu đoàn kết, sau đó anh Thiêng, Nguyễn Hà... lên tiếng xin lỗi Thầy Cô và các bạn... xúc động làm cả khán phòng yên lặng rồi oà lên từng tràng pháo tay cùng nước mắt... đầu đó có tiếng thốn thốc QGNT đã là một... Thầy Cô cười vui vẻ, ánh mắt thương yêu dành cho các học sinh biết ngoan ngoãn, vâng lời... niềm vui được nhân lên gấp bội

phần... thời gian kéo dài kéo dài... chia tay hẹn sang mai gặp lại

Sáng thứ 7

Áo trắng tràn ngập Tượng đài Chiến sĩ, như đã thông báo, tất cả xếp hàng ngay ngắn, một vòng hoa kết thành lá cờ được trang trọng dâng lên, chào cờ Mỹ qua giọng kèn anh Diễm, chào cờ Việt Nam, bản Hiệu đoàn ca vang vang, mắt chột nhòa cay... sau đó cùng hoà ca bài Việt Nam Muôn Năm của Thầy Quốc Tấn, ngược mắt nhìn cờ bay trong gió, hồn thiêng Cha, Ông như đang về cùng đàn con yêu dấu...

Tối thứ 7

Qua ánh đèn nhà hàng rực rỡ hân lên, ban tiếp tân đón tiếp và đưa các Mẹ, Thầy Cô cùng quan khách vào tận chỗ ngồi

Hôm nay tất cả đều đẹp nhất là Thầy Cô, các Mẹ với một khăn vinh danh choàng xéo vai do sáng kiến và thực hiện của Cô Phạm Thị Lộc

Được gặp lại Thầy Cô thật là điều hạnh phúc, xúc động khi Thầy Hoàng Xuân Thiệu vỗ đầu giới thiệu với phu nhân đây vừa là cháu nội, vừa là cháu ngoại học sinh từ Việt Nam sang... hay khi gặp lại Thầy Nguyễn Lộc Thọ, được Thầy chụp những tấm ảnh chân dung đẹp, được chăm sóc như một đứa con cưng, em muốn ăn gì, muốn đi đâu Thầy sẽ chở đi... cô Lộc lại ân cần hỏi han em có mệt không, đừng làm gì quá sức, Thầy Cô Tấn gọi người chở đến tiệm phở gặp Thầy... Thầy Phan Văn Cự, Cô Thực, Thầy Khánh Do...

Buổi lễ khai mạc trang trọng... nhưng nổi bật có lẽ là lời phát biểu của chị Q65, lời nói như có lửa, đanh thép khi khuyên bảo các em rời chột tha thiết làm khán phòng rơi lệ khi nhắc về công Thầy nghĩa Mẹ...

Chuyển qua phần văn nghệ... những giọng ca vàng của Q cùng những đôi chân lả lướt trên sàn nhảy, những gương mặt rạng rỡ

Niềm vui qua mau, nỗi buồn đọng lại

Bốn phương trời ta về đây chung vui... Rời tay nhau chớ quên nhé. Dù xa nhau chớ quên nhé Tình thân yêu khiến cho chúng ta xa nhau mà vẫn như gần

Xin cảm ơn Thầy Cô, Anh Chị Em, Các bạn đã cho tôi tất cả cảm xúc trong những ngày xa quê. Hãy nhớ đến những nụ cười cho nhau, những không vui hãy để gió cuốn đi nhé!

Đại Hội Quốc Gia Nghĩa Tử Tháng 7/2011

Bên Lễ Đại Hội

● Có bạn hỏi Tí Điệu lần này không mang theo áo đẹp sao chỉ thấy mặc có một áo dài cho cả hai cuộc họp mặt?

Xin thưa: xem hình trên DD hoặc mang về khoe gia đình bè bạn KH tham dự Đại Hội Trường Quốc Gia Nghĩa Tử chỉ một mà thôi

● Lần này vui hay buồn?

Minh Chánh đã nói một câu rất tâm đắc xin mượn để trả lời Mọi buồn vui đều do mình, nếu nghĩ vui thì nó là vui, cho là buồn thì sẽ buồn.

Những gì còn đọng lại hôm nay...

Những con đường xa vun vút và sạch sẽ ở xứ sở Mỹ, cờ và hoa ở những Ngày Đại hội... Bạn bè Thầy cô luôn ám ảnh và lẩn quẩn trong tâm trí khi lên đường trở về VN... Quái lạ thật 4 chữ QGNT sao mà thân thương đến lạ kỳ trong tôi. Những khuôn mặt bạn bè thân yêu và Thầy Cô cứ luôn luôn hiện lên đầy đủ và yêu quý.

Một chặng đường bay dài và mệt đã cho tôi càng chiêm nghiệm thêm những tình cảm mà bạn bè và Thầy Cô dành cho mình trong những ngày nơi xứ người...

Tôi đến Cali thì cũng cứ cảm thấy như là về nhà mình trong thời khắc nào đó mà có lẽ chẳng bao giờ quên, thân thiện, cởi mở và những tiếng cười...

Trả lời thêm về câu hỏi buồn vui...: Cái ranh giới giữa vui và buồn thật khó xác định. Vui chứ sao lại không vui... bao nhiêu công sức để đến với bạn bè thầy cô chỉ với ý nguyện là tìm niềm vui cho mình và cho bạn bè.

Còn nỗi buồn ư: trong dòng sông đang chảy chắc chắn có cuốn những nhánh cây khô héo, những vật cản nhỏ bé đó vật vờ nơi dòng nước xoáy rồi cũng phải cuốn đi theo dòng nước của con sông thôi có chăng còn để lại ít nhiều suy tư...

Một chút ưu tư, nặng trĩu nếu mình cứ nghĩ về những điều chưa vừa ý, cuộc đời là như vậy tránh sao khỏi những điều... xin cứ để gió cuốn đi...

Nếu có ai hỏi, có lần nữa không? thì tôi cũng xin trả lời ngay là mong sao có những ngày họp mặt và phải vui hơn...

Vì thời gian có đợi ta đâu...

LÊ KHÁNH HOÀ Q71
ghi lại

Mỗi người là một cành hoa

10 giờ sáng nhận phone Kim Sơn

- Công ty tao cúp điện, đưa thiệp Thầy Cô luôn nghe

Đáng lý sáng mai cả nhóm mới đi nhưng... hội ý chớp nhoáng

14 giờ tập trung ở 225... và... lên đường

Đến nhà Cô Trắc, may quá cô đang ngồi xem báo trước sân, cả nhóm không hẹn mà đồng thanh reo Cô, Cô ơi...

Nhận thiệp và quà của một bạn phương xa gửi về, Cô vui lắm, nhiều năm qua Cô không tham dự ngày Lễ vì Mẹ cô không khỏe. Chỉ sau khi Bà qui tiên, Cô mới có mặt trong Lễ Tri Ân 2010... Cô trần trở một điều vì ít ra đường nên Cô rất sợ xe, đi đâu Cô chỉ đi bò... cuốn vở mang theo ghi một địa chỉ cần giúp...

Qua nhà Thầy Hồ gần đó, bấm chuông nhẹ nhẹ... mà sao chuông kêu to thế... con gái Thầy ra mở cửa và yên tâm khi được báo Bố em không ngủ trưa... một lát sau... vẫn áo may ô mát mẻ, Thầy nói với Bảo... chụp cho vui thôi nhé, đừng đưa lên mạng, nếu cần để Thầy thay quần áo đảng hoàng, không dám phiền Thầy, Bảo cất ngay máy ảnh... giọng trầm ấm Thầy cho vài lời khuyên... các con phải biết thương yêu nhau, Thầy rất quý các con... cả nhóm vâng, dạ rồi xin phép... thêm một địa chỉ cần trợ giúp vì đi thì được nhưng về tối quá Thầy không nhìn rõ đường...

Đi một đoạn đến nhà Cô Mai Hoa, giáo sư dạy Trường Q Đà Nẵng, Cô cũng rất vui và khen Q Saigon chu đáo... Cô xoa tay khi Bảo đưa máy ảnh lên... phải báo trước để cô sửa soạn... khi ra đến cửa... Bảo than hôm nay... thất nghiệp...

Ngang Lý Chính Thắng, ghé nhà Cô Giám thị Phú, Cô xin lỗi năm ngoái có việc nên không tham dự được, nhất định năm nay...

Biết Thầy đang nằm bệnh viện nhưng vẫn ghé nhà hy vọng gặp Tuyết Mai, oh quên Cô Hồng Quang Anh chứ... cô đang ở

trong nhà thương cùng Thầy... Gởi lại thiệp mời... cầu mong sao Thầy tai qua nạn khỏi...

Thầy Lý Công Chuẩn cũng không có nhà nên phải gởi thiệp mời cho con trai Thầy nhờ chuyển... chắc các Thầy Cô cùng vào thăm Thầy Anh nên ghé nhà Cô Thủy Tiên cũng không gặp được Cô, gởi thiệp kèm theo lời xin lỗi, Hòa Sơn nhắc nhau nhớ phone cho Cô nghe...

Qua CMT8, đến nhà Thầy Chương, Thầy ra đón với những cốc nước lạnh, uống tới đâu mát tới đó, Thầy đọc bốn câu thơ thật hay, không ghi ra sợ lộ bí mật, hãy đợi đấy Thầy sẽ đọc cho cả nhà chúng ta cùng nghe trong ngày Lễ Hội

Ra khỏi nhà Thầy ghé qua nhà hàng xem lại vị trí, gặp các bạn lo phần ẩm thực đang chọn món ăn... cười, chia tay mỗi người một việc, cố lên nhé...

Buổi chiều đường kẹt xe đến chóng mặt, ba xe bám sát nhau, khu vực nhà nên Sơn dắt đoàn luồn lách trong hang cùng ngõ hẹp.

Ghé đưa thiệp cho Cô Đỗ Thị Huệ, Cô Giám thị Nguyệt ở đường Hòa Hưng... lại luồn lách... cả tiếng sau mới ra tới đường chính...

Từ Trần Hưng Đạo nhà Thầy Lâu... băng qua Cô Bắc nhà Thầy Trí... chạy thẳng đường vào Chợ Lớn đến nhà Cô Băng Sơn, Cô hứa nếu chân bết đau Cô sẽ đi (Cô vừa bị trượt chân)

Về Nguyễn Trãi không gặp được Thầy Sơn... gởi thiệp xong qua Nguyễn Tri Phương mời Cô Bùi Thị Anh, trạm cuối ghé Cô Tâm giáo sư Đà Nẵng... chia tay hẹn 7.30 sáng mai...

8 giờ tập trung, rút kinh nghiệm chiều qua, chia thành 3 nhóm

. Bình Minh, Bảo sẽ đưa thiệp đến Cô Dung, Thầy Khuê, Cô Minh Kim, Thầy Hải, Cô Kim Châu...

. Sơn có nhiệm vụ chuyển Thiệp mời đến Thầy Đạo, Cô Bích Thủy, Cô Chơi và Thầy Phạm Như Long...

. Hoa Thủy Tinh phải dưỡng sức vì ngày mai sẽ đưa Thiệp mời ngoài thành phố... nhiệm vụ được giao là... gọi phone xin phép

gởi Thiệp đến Thầy Vân (Đà Lạt) và Thầy Miêng (Cần Thơ) qua đường bưu điện, chưa xong... phải gói nốt 10 phần quà còn lại...

Cả ba nhóm bay ngay 3 hướng... gặp nhau giữa trưa... nhiệm vụ hoàn thành... về nghỉ ngơi nhé... mai đi xa đấy... ai nấy phờ phạc nhưng nụ cười vẫn trên môi...

Ngày thứ 3, sáng 7.30 nghe phone nhưng không nhận ra tiếng... Bảo sứt sùi... không xong rồi cảm sổ mũi, định ráng... nhưng chắc không nổi... an ủi ông bạn già... nghỉ ngơi đi...

Phone cho Sơn, Bảo bình rồi... Sơn đi nổi không?... Không chút do dự, Sơn trả lời... được, Bình Minh chờ mày, tao chạy xe một mình... nghe xong thấy thương và phục cô bạn U16 ngược của mình quá...

8 giờ, chẳng cần cà phê cà pháo... ba chàng ngự lâm... bàn sơ về đường đi... phát pháo lệnh... go...

Từ Phú Nhuận bay một phát ra Tân Thới Nhất Q 12... đến nhà Thầy Phan Huy Tô... vòng qua Gò Vấp ghé nhà Thầy Phan Trương Tuy, ngồi ngắm hoa và dàn gác của Thầy (tiếc quá chưa có trái nào chín), thưởng thức ly nước trái tắc... ngon chi lạ... dưỡng sức một chút... lên đường thôi... Thầy chỉ đường tắt cho gần... mà cứ xót xa... tội quá, sao các em không mời Thầy Cô qua điện thoại...

May nhờ Bình Minh nhanh trí không thì đã lạc qua mãi Bình Đông...

Nhóm đang trên đường ngang Lái Thiêu... ghé nhà anh Vĩnh Q70, lại được uống nước mát, biết em út đang kiếm đường đến nhà Cô Phương Mai, anh hăng hái... để anh dắt đường... ôi sư huynh... number one...

Chạy mãi miết... anh an ủi... gần đến, gần đến... nhìn bảng chỉ dẫn trên đường... mũi tên chỉ Thủ Dầu Một... 5 Km...

Rồi cũng đến, vẫn nụ cười hiền hậu Cô Mai ra tận cửa đón... bác Hai chị cô Mai pha ngay 4 ly sữa đậu nành dể dành... uống đi bổ lắm tốt lắm... biết HTT hay bị xuống đường... thế là có ngay một gói kẹo...

Cô không nhận quà của bạn Q72 nhờ chuyển, cô bảo hiện tại cô tương đối đầy đủ, nói mãi cô mới nhận nhờ cảm ơn và nói cô sẽ không nhận lần sau, hãy chuyển đến các đồng nghiệp đang khó khăn khác

Cô cũng nhờ chuyển lời xin lỗi BTC, các em công khó lên đến đây nhưng năm nay Cô không xuống với các em được, Cô gửi lời thăm tất cả học sinh thân yêu của Cô

Chào Cô về sao thấy mắt cay cay... Cô xiết tay nhẹ nhàng nói, cô vẫn xin Ông trên gia hộ cho KH, ráng giữ sức khỏe... nhìn nụ cười của Cô, cúi đầu chào để Cô không thấy bụi bay vào mắt rồi...

Anh Vĩnh chợt giảm tốc độ rồi nói... theo anh đến quán bánh bèo bì anh khao... hoan hô sư huynh, sư huynh thật tuyệt vời...

Trên đường về ghé mời Thầy Phạm Văn Hòa, biết Thầy Nguyễn Thế Thọ đang bệnh, Thầy Hòa nói sẽ chuyển Thiệp mời để Thầy Thọ vui thôi...

...đến đường Ông Ích Khiêm mời Thầy Huỳnh Sơn Cương

Ghé nhà Cô Na Phạm Văn Hai, khoái quá khi Cô nói đưa thiệp các Cô Giám thị nội trú Cô chuyển cho... vì các cô thường phone chuyện trò cùng nhau... giao thêm cho Cô 3 thiệp của Cô Thao, Cô Huệ, Cô Vinh...

Nhìn vào túi... hết Thiệp rồi... hoàn thành nhiệm vụ được giao

Cám ơn Bảo bác tài xế kiêm phó nhòm, cám ơn út Bình Minh, em thật dễ thương nhanh nhẹn, cám ơn Kim Sơn người có bộ nhớ không chê được, nhớ từng ngõ ngách nhà Thầy Cô, HTT dở nhất, không biết đường, không chạy xe... thế nhưng cả nhóm đã cố gắng ví như một cành hoa... các nhánh hoa còn lại... vẫn nghệ... tiếp tân... và còn nhiều nhiều cành hoa không tên khác... tay trong tay chúng ta cùng kết nên bó hoa tươi thắm nhé đó là món quà Tri Ân dâng Thầy Cô trong ngày 26/11... và mãi mãi về sau...

HOA THỦY TINH

thư giãn

1

Trên đường từ phi đạo vào phi trường, một phụ nữ chạy tới trước mặt một vị linh mục:

- Thưa Cha, xin hãy giúp con, con đang cần sự giúp đỡ của Ngài, nếu không con sẽ gặp nguy hiểm...

Miệng còn đang nói thì chiếc nhẫn kim cương từ tay người phụ nữ đã rơi gọn vào túi áo chùng thâm. Chưa kịp phản ứng trước sự bất ngờ này, Linh mục đành đứng nhìn người phụ nữ đã lẩn hẳn vào đám đông...

Đến phiên vị linh mục, viên quan thuế kính cẩn:

- Thưa Linh mục, Ngài có gì cần khai báo không ạ?

Ngẫm nghĩ một chút, vị Linh mục từ tốn trả lời:

- Thưa ông, hiện nay nửa phần trên của tôi không có gì đáng nói, nhưng nửa phần dưới của tôi có 1 thứ mà mỗi khi nghe nhắc đến, hầu như mọi phụ nữ đều mơ ước...

Viên quan thuế tủm tỉm cười:

- Dạ vâng, phần Ngài đã xong, xin Cha đi qua cho...

2

Một vị Linh mục chết và được lên Thiên đàng, một hôm đang dạo bước bỗng nghe tiếng đàn hát du dương của các Thiên thần, Ngài liền tiến đến xem thử, thì ra đó là tiếng các Thiên thần hát chào đón một linh hồn mới vào nước Trời...

Vị Linh mục tiến đến gần nhìn và giật mình khi nhận ra đó là 1 giáo dân trong xứ đạo của mình trước đây. Ngài tức tốc đến gặp Thiên Chúa:

- Thưa Cha, có chút gì lầm lẩn ở đây! Bản thân con cả đời phục vụ Giáo Hội và giờ đã được Ngài trả công, con tạ ơn Ngài vì điều

đó! Nhưng còn người đàn ông đang được đón rước tưng bừng kia, con biết hẳn vì hẳn là giáo dân trong giáo xứ của con, hành nghề tài xế, đó là một người đầy những tật xấu, vợ con lãng nhăng, rượu chè be bét, ăn nói thô tục... Con biết lòng Chúa nhân từ, chỉ cần biết hối cải sẽ được tha thứ... Nhưng con chỉ muốn hỏi... có cần phải đón rước tưng bừng, long trọng đến thế? Con e lẽ công bằng...

Thiên Chúa mỉm cười:

- Thiên Chúa luôn công bằng vô cùng, con ạ. Này nhé, khi còn dưới thế gian, mỗi khi giảng Phúc âm, con đã làm bao nhiêu người ngủ gật. Còn hẳn, mỗi khi leo lên xe và bắt đầu nổ máy, con có biết bao người vội làm dấu đọc kinh???...

3

Một tên láu cá đang ngồi nói chuyện với Chúa:

- Chúa ơi, có phải Thiên Đàng luôn là phạm trù rộng lớn hơn rất nhiều so với thế gian?

- Đúng thế, con ạ. Thí dụ như khi trên Thiên Đàng vừa trải qua một giây đồng nghĩa ở thế gian đã qua cả trăm năm.

- Còn nếu nói về... một đồng trên Thiên Đàng?

- Dĩ nhiên, tương đương cả trăm triệu của thế trần.

- Vậy, Ngài cho con xin... một đồng đi!

Chúa chậm rãi:

- Được, con chờ ta... một giây nhé!

APRIL A.N

(sưu tầm)